

umăr chimirul cu securea lui Rowley și apucaî pușca să văd dacă e încărcată. Nu era. Fără să stau la gânduri, luai cornul cu pulbere și punga cu alice, le atârnai de gât și mă apucaî să încarc amândouă țevile.

Femea se uita la mine și i ceteam pe față o groază de moarte. Nu îndrăsnea să se miște; dar își întindea spre mine mânele, cerând îndurare și lacrimile i curgeau șiroaie pe obraji negri. Presimțea poate vre-o legătură între mine și aceste obiecte sau poate apariția mea neașteptată deșteptase în inima ei frica de pericol? Ce-o fi fost, nu știu! Ca o șoaptă a diavolului, trecu prin mintea mea gândul să împușc femeia și să mă răzbun astfel contra ticălosului ce omorâse pe Rowley și voise să mă omoare și pe mine, dar dar privirea femeii fără apărare, cerând milă mă dezarmă. Învinse gândul cel bun. Să-l las în plata celui ce a zis: «Eu trebuie să judec și eu să pedepsesc!» Astfel învinsei pornirea inimei păcătoase și mulțumesc și azi lui D-zeu.

Plecai din colibă cât putui mai iute. Trecui deacurmezișul valea îngustă, mă urcai pe coasta cealaltă și mă afundai iar în pădurea deasă, pe care o întrerupse valea aceasta veselă. Nu mi rămânea nici o îndoială asupra soartei ce mă aștepta! Înțelegeam bine că ucigașul mă va urmări, că aveam să susțin o luptă grea, în caz când vor veni și ceilalți doi tovarăși ai lui. Dar mă încrezui în D-zeu și mi iuții pașii ca să pot merge cât mai mult drum.

Seara se lăsă și simțeam că nu voi putea merge mai departe. Zării în apropierea mea un banan mare și puternic. Văzui îndată ce avantaju aveam, la caz de atac, dacă mă puteam urca până la etajul de sus, dacă mă pot exprima astfel. În copilărie eram meșter mare când era vorba de urcat în pomi și nici unul nu era prea înalt. Natural că nu mai aveam acum aceeași îndemănare și hainele și bagajul din spate era departe de a-mi ușura urcarea. Dar gândul la poziția bună, ce câștigam față de dușman urcându-mă, învinse și îndrăsnii să mă sui, după ce mă mai odihni puțin. Rezultatul întrecu așteptările mele; ajunsei cu bine. Acolo, înpletii câteva crengi lungi și mi făcui astfel un pat, ce era destinat mai puțin să mă lase să mă odihnesc, de cât să fiu sigur contra dușmanului, pe care îl așteptam, căci siguranța lui era în mâna mea pe de o parte, iar pe de alta, obiectele ce-i luasem îi erau și lui de mare folos. Dacă mi-ar fi venit în minte că șerpii și tigrii pot să se urce cu mare ușurință în pomii cei mai înalți, când e vorba să-și prindă prada și apoi aici nu puteam să aprind focul ca să-i alung, aș fi tremurat la gândul pericolelor la care eram expus, cu toate armele mele; dar încrederea în scutul lui D-zeu nu mă părăsi nici acum. Cel ce te-a păzit până acum în mod atât de minunat, nu te va părăsi nici acum!

Gândul acesta îmi înălță sufletul și mă rugai ca un copil: acum mă uitam mai liniștit cum se schimbă lumina zilei cu întunericul nopții. Sufletul meu nu bănuia însă groaza prin care avea să treacă, mai înainte ca lumina zilei să vină iar.

Deși ultimele raze ale soarelui păreau a învălui cu aur ferbinte cerul, pe care-l zăriam printre ramuri, nu adia prin vârfurile copacilor nici pic de vânt, care să mai răcorească aerul. Domnea o tăcere ca și cum viața tuturor făpturilor din pădure s'ar fi oprit de odată. Nici o frunză

nu se mișca și arșița apăsătoare mă înăbușa. Afară d'asta nu era destulă lumină, ca să pot distinge bine ceea ce mă înconjura.

Auzii mișcându-se ceva la piciorul bananului, pe care ședeam. reze-mat de trunchiul principal. Ochii mei căutară spre pământ să distingă pricina acestui sgomot și cine-și poate închipui spaima ce mă cuprinse?! Un enorm șarpe, de vre-o 20 de picioare de lung și gros în aceeași proporție, se mișcă încet pe pământ.

Stetea acolo, la piciorul pomului pe care ședeam eu, ridica în aer partea dinainte a corpului și capul, din care ieșiau limbile și intrau iar în gură, ca și cum ar fi voit să se încolăcescă pe pom și să se urce în el. Mișcarea asta ținu o clipă, apoi și corpul și capul căzu iar la pământ; șarpele se târî iar în spre un tufiș, se încolăci ghem în jurul lui și rămase cu capul ridicat, așteptând prada. Dacă mă zăria se is-prăvia cu mine.

Sângele-mi înghețase în vine. Mușchii mi se paralizaseră. Părul mi se făcuse măciucă și pielea din cap par'că se strânsese într'un singur punct. Atrăși ca de o putere căreia nu-i puteam rezista, ochii mei stă-teau țintă la fiorosul animal, pe când ai lui se rostogoleau în orbite, căutând par'că să hipnotizeze prada nevăzută.

Trecură câteva minute; auzii de odată lătratul cânelui, pe care-l amenințasem cu bățul pe pragul ucigașului Ali. Auzii îndată și gura lui, cer-când să facă pe câne să tacă. Șarpele își ridică deodată capul, în-dreptându-l în direcția de unde se auzise lătratul.

Vă mărturisesc că apropierea sigură a ucigașului, care mă urmărea, mă sperie mai puțin decât vederea fiorosului șarpe. Ba chiar îmi venii deodată în fire, așa că putui despedica cocoșul puștii cât putui de încet. Plin de groază observai că pârâitul cocoșului atrase atenția șarpelui. Intoarse spre mine capul cu limbile lui fioroase și D-zeu știe ce s'ar fi întâmplat, de nu l-ar fi atras iar pașii indianului care se apropia.

Văzui bine cum se târa acesta ca o pisică și se uita în toate părțile. Părea că nu și-ar fi închipuit ca eu să mă urc în pom. Cânele mergea înaintea lui, cu botul pe pământ, căutându-mi urma. Deodată zări șar-pele, care se pregătia să sară și sări urlând înapoi. Ali văzând în asta un pericol nebănuit, făcu câțiva pași înapoi și privirea-i se ridică spre pom. Mă zărî. Scoțând un strigăt de bucurie, se repezi cu pușca la ochi.

Pușca luă foc, dar glonțul zbură în aer; căci în clipa în care voise să mi-l trimită, ca un fulger se năpusti șarpele asupra lui și-i înfipse dinții în gât. El se abătu la pământ, doborât de furia animalului, sco-țând un țipăt înfricoșat.

Priveliștea ce se înfățișă acuma ochilor mei este una din cele mai înspăimântătoare amintiri ale vieții mele trecute. Pe când dușmanul meu se svârcolia în chinurile morții, șarpele îl încolăcea cu trupul lui vânos. Auziam bine gemetele lui și pârâitul oaselor sub puterea zdrobitoare, cu care-l strângea șarpele. Leșinai și căzui lângă trunchiul pomului, de care mă rezemam.

Când îmi revenii în fire, se lăsase noaptea neagră în juru-mi.

Târziu răsări și luna, dar lumina ei slabă nu putea pătrunde întune-ricul pădurei. Glasurile codrului se treziseră; auziam în depărtare urle-tul șacalilor; numai în apropierea mea domnea o tăcere de moarte.

În această stare între vis și viață, luptându-mă cu vise îngrozitoare trecu și noaptea aceasta fioroasă și abia din spre ziuă mă cuprinse un somn adânc care mă întremă.

Nu mai puțin înspăimântătoare era priveliștea ce mă aștepta la trezire. Natural, ochii mei căutară mai întâiu șarpele, spre a vedea dacă mai aveam să mă tem de el sau dacă plecase peste noapte. Îmi adusei aminte că citisem în copilărie într-o carte de științele naturale, că șarpele îndată ce și-a înghițit prada devine greoiu și poate fi omorât ușor. Această amintire îmi mai dăte speranță.

Îl zării întins, cât era de lung, sub copacul pe care ședeam eu. Înghițise mai mult de jumătate trupul lui Ali; gura-i enorm de căscată se căznea să înghiță și restul și undulațiile trupul lui desgustător arăta eforturile ce făcea; se distindea până unde ajunsese partea înghițită, căci era grozav de umflat trupul în partea aceea.

Îmi stăpânii scârba și groaza ce-mi producea această priveliște, îngenunchiai pe o creangă mai groasă, ochii, pușca luă foc și glonțul îl atinse în frunte, între ochi. Cel d'al doilea porni tot cam în aceeași direcție și se îngropă mai mult spre ceafă. Lovitura fu mortală. Spasmurile de moarte ale monstrului erau grozve la vedere. Izbia cu coada în pământ atât de tare, încât se îngropa în țărână și arunca praf și pietricele până sus, pe crângile înalte ale bananului pe care ședeam eu. Svârcolirile se slăbeau mereu și la urmă aci se mișca convulsiv, aci se izbăia spasmodic în sus.

Era gata să moară.

Nu putui să mă uit mai mult la el. Mă târâi fricos până de partea cealaltă a coperișului meu de frunze, mă scoborâi pe trunchiul format dintr-o rădăcină aeriană și mă depărtai îndată de locul îngrozitor, unde fusesem nevoit să stau atâta timp.

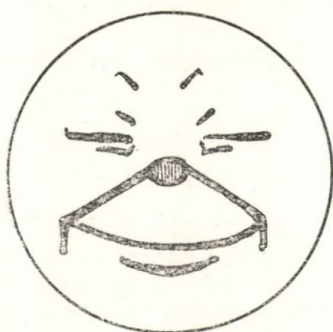
De abia când fusei la vre-o milă depărtare și zării iar țărmul verde, fără arbori, al Gangelui, îndrăznii să mă odihnesc puțin, să culeg câteva smochine și să-mi potolesc foamea. Cercetai apoi malul și trăsei un glote, ca să alung crocodilii. Mă coborâi apoi să mă scald în fluviu și să-mi spăl rana dela cap, care se obrintise iar, după spaima ce trăsesem peste noapte. Pusei o compresă ca să-mi alin durerea și după ce sfârșii, mă urcai din nou pe țărniș și pornii iar le drum.

Cât eram de mulțumit în suflet și cum îmi veneau pe buze cuvinte de laudă pentru Domnul, care mă scăpase din mâinile sângerosului uci-gaș și răzbunarea lui fioroasă! Abia acum înțelesei, din sfârșitul tragic al cimalului—care trebuie să fi avut mai multe omoruri pe conștiință—, adevărul cuvintelor. «Cu ce măsură veți măsura, cu aceeași vi se va măsura și vouă!»

Va urma)

Aurelia V. Cochinescu.

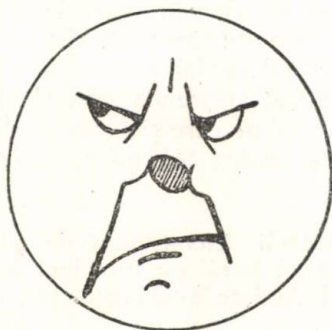
STUDII FISIONOMICE

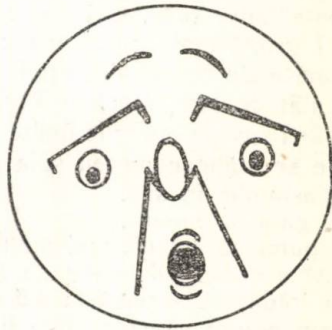
Vesel

Trist

Invidios

Speriat

Scurte și mărunte

O rudașcă e în stare să tragă un cărucior, ce e de 45—50 ori mai greu ca ea. Un alt cărăbuș, băligarul, poate ridica o greutate de 1750 de ori mai mare ca dânsul.

*

Pițigoii și cârțițele (sobolii) nu pot trăi mai mult de o zi fără mâncare. Mari răbdători de foame sunt șerpii. În anul 1899 s'a adus un șarpe de $6\frac{1}{2}$ metri lung și de 75 kgr. greu din Japonia la Paris. În timpul transportului n'a mâncat nimic și a slăbit foarte tare. Totuși a mai trăit $2\frac{1}{2}$ ani. Cântărit după moarte avea numai o greutate de 27 kgr.

* * *

Una din lucrările cele mai însemnate ale tehnicii de azi este podul ce duce dela oraşul New-York la Brooklyn. Deşi trec zilnic pe dânsul câte 400.000 oameni (pe jos în căruţe, automobile, tramvaie şi drumul de fier), acest pod vechiu de peste 25 de ani, n'a suferit nici o stricăciune. Acuma se va face un nou pod în New-York, care va fi cel mai mare de pe pământ, la care se vor întrebuinţa 80,000 tone 1 tonă = 1000 kg.) de oţel.

*

Ariciul mănâncă otrăvuri fără ca să-i strice, pe cari dacă alte animale sau omul le-ar mânca ar muri.

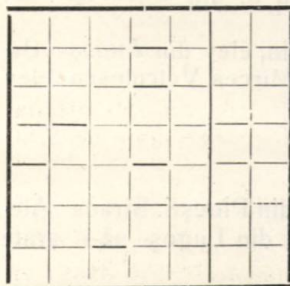
*

Cel mai repede tren expres din Europa este aşa numitul «Tourist Express», care face drumul între Londra şi podişul scoţian. El face timp de 5 ore drumul cu o iuţală de 80 Kilometri pe oră, de oarece are de parcurs şi o pantă lungă de 18 kilometri. Ca să completeze întârzierea ce o are aici, trebuie de mai multa ori să'idea o iuţală până la 120 de kilometri. Expresul irlandez—care duce poştă irlandeză de la Londra la Holyhead are de asemenea o iuţală medie de 80 kilometrii pe oră; el face drumul de 345 kilometrii în $5\frac{1}{4}$ ore şi o distanţă de 250 km. o face într'una fără a se opri.

I. Aritmogrif

În cele 49 patrăţele să se aranjeze numerele de la 1 până la 49 astfel, ca ori ce coloană adunată din orice parte chiar şi în diagonale să dea suma 175.

II. Aritmogrif

Florian D. Stănculescu

16-2-9-11-18-10-7	Nume de boerie în vecheime
5-7-20-14-6-10-5	în matematici
11-10-12-18-10-7	localitate istorică în Basarabia
10-5-19-5-15-14	plantă agăţătoare
3-9-15-14-15-20	Vârf de munte în Carpaţi
4-9-15-8-10-13	apă minerală
5-16-7-17-10-3-9-1-10	populaţie dela Nord
15-21-1-10-18-21	sucul unui pom
22-15-14-3-15	pasăre sburătoare

Literile din şirul întâi, de sus în jos, dau numele unei localităţi istorice din Transilvania.

Gh. Brănescu

De deslegat

Problema I. Două cișmele curgând împreună umple un bas-in în 6 ore. Una dă de două ori mai multă apă ca cealaltă. În câte ore ar umpleaie care bas-inul ?

C. Venescu

Problema II. Elevii unui liceu formară cu ocazia unui joc două partide de luptători. La început partidele stau în raport de 5 la 7. După ce însă 3 elevi trec la partida contrarie, amân-două devin egale. Câți elevi au luat parte la acel joc ?

T. P.

Problema III. «Dândumi-se un loc triunghiular, format din-tr'un trapez și un alt triunghi ni se cere: a) Înălțimea triun-ghiului mare, dacă știm, că baza mare a trapezului e de 6 arii, b) Ce suprafață are triunghiul mic și trapezul, știind că suprafața lor e de 84 arii, iar suprafața trapezului de 3 ori mai mare ca a triunghiului mic ? c) Ce va deveni peste 6 ani, capitalul luat din vânzarea acestui loc, pus la dobânda compusă de 4% știindu-se, că arul s'a vândut cu 32 lei ?

D. D. Tomescu

Deslegări

Problema I. dela pag. 216. Se cuvine persoanei întâi: 195 lei. celei de a doua: 65 lei.

Problema II. dela pag. 216. De 11 ori și la orele: 12^0 ; $1^0 5^5/11$; $2^0 10^{10}/11$; $3^0 16^4/11$; $4^0 21^9/11$; $5^0 27^3/11$; $6^0 32^8/11$; $7^0 38^2/11$; $8^0 43^7/11$; $9^0 49^1/11$; $10^0 54^6/11$;

Au deslegat problema I din *București*: Nicolina H. Călinescu și Const. Călinescu—Liceul Sf. Sava. A deslegat problema II. din *București*. D. D. Tomescu—Liceul Sf. Sava.

Au deslegat problema I și II: Ionel Dobrin, elev din *Lugoș*—Ba-nat, Teodor Onciu, elev *Budapesta*—Ungaria. Mircea Velculescu, elev *Câmpulung* România.

Gh. Brănescu, elev cl. VII modernă, Liceul din Ploești. Strada Ale-xandru Odobescu No. 27 cere lui *Ionel Dobrin* din *Lugoș* să-i arate prin scrisoare directă adresa sa.

INDREPTARE

În rândul al 2-lea dela pag. 209 să se citească: „adierea răcoroasă și plăcută a nopții senine de vară”.

Poșta Redacției

La mai mulți Problemele etc. trimise se publică la rând.

Revista AMICUL TINERIMEI începe de la 1 Aprilie a. c. al şaptelea an al existenţei sale.

Tot ce priveşte abonamentele, corespondenţa, articolele, deslegările etc. se vor adresa „Redacţiei Amicului Tinerimei, Bucureşti Strada Romană No. 12.

Abonamentul pe un an este de lei 5, (sau coroane 5). Numărul costă 20 de bani.

Abonamentele se plătesc înainte.

Direcţiunea AMICULUI TINERIMEI roagă pe toţi iubitorii de bună îndrumare a tineretului nostru şcolar, cari doresc a colabora să ne trimeată articole potrivite pentru tinerime, scrise într'o limbă adevărat populară şi pe înţelesul tuturor.

Manuscrisele trimise spre publicare, să se scrie pe o pagină, lăsând loc gol la dreapta, ca de vr'o două degete. Manuscrisele se trimit prin poştă nu ca scrisori, ci sub bandă, scriindu-se pe lângă adresă cuvântul «*manuscris*». Ele costă în lăuntrul Ţărei Româneşti 5 bani de fie-care 50 grame, iar din celelalte ţări locuite de Români precum şi din Streinătate câte 10 bani 50 grame. Dacă pentru mai multă încredere, vrei să recomanzi manuscrisul, pentru «*recomandare*» se plăteşte deosebit 25 bani, de ori unde.

La Redacţia AMICULUI TINERIMEI se găsesc de vânzare exemplare complete şi legate, anii II, III şi IV cu Lei 4 ; anii V şi VI cu Lei 5.

Tinerilor ! Răspândiţi revista voastră cât puteţi mai mult !

Păstraţi numerile spre a le lega la sfârşitul anului.

PAPUȘA

Primul Atelier românesc de păpuși și jucării naționale

Adresa: BUCUREȘTI — STR. ROMÂNĂ No. 12

În aceeași casă cu Redacția «AMICULUI TINERIMEI»

Pentru voi, dragi copii, fete și băieți, a deschis o prietina a tinerimii, un atelier de păpușele foarte dragălașe și de felurite jucării precum și o clinică pentru ele.

Se găsesc aici păpuși mari și mici, armata română, ciobănași, oi, căței, cocoși și alte animale, cu prețuri mici.

TIPOGRAFIA ȘI LEGATORIA

G. ILIESCU

Telefon 28/49 — STR. POPA SAVU No. 3 — (La Sosea)

(CASELE PROPRII)

Efectuează lucrări de Tipografie și Legatorie cu prețuri reduse.

AMICUL TINERIMII

Director I. MOISIL

APARE DE 2 ORI PE LUNĂ SUB DIRECȚIA
D-lui I. MOISIL.— București

ABONAMENTUL ANUAL :
In România Lei 5
Afară de România . . . Coroane 5

Paznicul farului*)

Novelă de E. Sienkiewicz.

Paznicul farului de la Aspinval, nu departe de Panama, dispăruse într-o zi fără să i se dea de urmă. Tocmai în ziua aceea se deslănțuise o furtună groaznică și toți erau de părere, că nenorocitul, coborându-se până la poalele micii și stâncoasei insule, pe care se înălța farul, fusese târât de undele furioase. Aceasta păru cu atât mai aproape de adevăr, cu cât în ziua următoare nu se mai găsi la locul obicinuit, în fundul strâmtului golf prăpăstios, mica lui barcă.

Rămânea astfel vacant postul de paznic, și trebuia să se ia cât mai în grabă măsuri, de oarece acel far era de mare însemnătate, nu numai pentru comerțul local, ci și pentru corăbiile, cari veneau de la New-York la Panama, căci trecerea prin golful Mosquito, fiind plin de nisipuri mișcătoare, pricinuieste buclucuri mari chiar în timpul zilei; dar apoi noaptea, mai ales când din apele încălzite de soarele ecuatorial se ridică ceața, devine aproape imposibilă navigațiunea; singura călăuză pentru numeroasele corăbii este atunci lumina din far.

Era în sarcina consulului Statelor-Unite, care-și avea reședința în Panama, să găsească un nou paznic, sarcină destul de grea, cu atât mai

*) Turn la intrarea unui port și în care noaptea se aprinde un felinar spre a arăta corăbierilor drumul.

mult cu cât zăbava nu putea să fie în nici un caz mai mare de douăzeci și patru ore și nu se putea încredința acel serviciu ori cărui nou venit, ci numai unui om cu adevărat conștiincios. Dar aspiranții lipseau.

Viața în turn e foarte grea, căci n'are nimic atrăgător, mai ales pentru locuitorii Sudului, atât de prieteni ai libertății și a vieții vagabonde.

Paznicul farului e ca și un prizonier. Afară de Duminică nu poate părăsi turnul. O barcă îi aduce de la Aspinval, odată pe zi, mâncare și apă proaspătă, apoi își ia numai decât drumul înapoi.

În toată insula nu mai e nici un suflet. Paznicul locuiește în turnul farului și-l ține în bună stare și regulă. Ziua, potrivit urcării barometru-lui, dă semnale prin ajutorul diferitelor colori, iar noaptea aprinde lumina. La urma urmei n'ar fi asta o muncă tocmai atât de grea, dacă nu s'ar adăoga faptul, că pentru ca să ajungi felinarul din vârful turnului, trebuie să urci o scară în formă de melc, cu mai bine de patru sute de trepte și paznicul e silit de multe ori să facă această urcare de mai multe ori pe zi.

E o viață de schit, cu adevărat singuratică și deci să nu ne mire, că consulul Isac Falcombridge se găsea într'o mare încurcătură, neștiind de unde să ia un om harnic, și vom înțelege bucuria lui când, pe neașteptate, i se prezintă chiar în aceeași zi un candidat pentru far.

Era un om de mai bine de șaptezeci de ani, dar tot în putere și cu înfățișarea hotărâtă. În mișcărilor sale și în toată ființa puteai cunoaște soldatul de odinioară.

Părul îi era alb de tot, fața aducea mult cu a unui *creol*¹⁾, dar ochii albaștrii vedeau că el nu era un fiu al Sudului. Expresiunea feței era tristă și abătută, dar sinceră.

— De unde ești?

— Sunt Polonez.

— Ce slujbă ai avut până acum?

— Am rătăcit prin lume.

— Un paznic de far trebuie să stea totdeauna ținut într'un loc.

— Am și eu nevoie de liniște,

— Ai mai servit undeva? Ai vre-un certificat?

Bătrânul scoase din buzunar o cârpă de mătase, decolorată, de vechi ce era, ruptă, ca flamura unui steag purtat prin războaie, și desfășurând-o zise:

— «Iată certificatele mele: crucea asta am căpătat-o în anul 1730, ceastăaltă o am din războiul lui Carol în Spania, a treia e «Legiunea de onoare franceză», a patra o căpătai în Ungaria. Mă luptai apoi în Statele-Unite contra unioniștilor; dar acolo nu se împărțeau decorații, în schimb am certificatul ăsta.

Consulul luă hârtia și începu să citească:

— Ah! Skawinski e numele Dumitale?...

Două steaguri cucerite numai de D-ta în asaltul piept la piept; ai fost așa dar un soldat de frunte!

— Voi fi, cu toate acestea și un bun paznic.

— Trebuie să urci de mai multe ori pe zi până în vârful turnului, ai picioare sdravene?

1) Locuitori din America.

— Am străbătut pe jos câmpiile dintre New-York și California.

— Ei bine, dar la serviciu pe mare te pricepi?

— Am servit trei ani pe bordul unei corăbii de vânat balene!

— Cum văd, ai încercat felurite meserii?

— Nici odată n'am avut liniște.

— De ce?

— Bătrânul dădu din umeri.

— Soarta...

— Și totuși, îmi pari prea bătrân pentru un paznic.

— Domnule, — exclamă deodată bătrânul cu vocea mișcată; — sunt istovit de puteri. Am avut, cum vedeți, o viață prea turburată, prea svânată și serviciul acesta e unul din acelea ce l-am așteptat cu atâta ardoare. Sunt bătrân și am nevoie de liniște. Acum îmi poți zice: aci o să prinzi rădăcini, ăsta e limanul tău. Ah! domnule, aceasta nu a târnă de cât de hotărârea D-voastră; un astfel de prilej nu se ivește totdeauna; mare noroc pe mine, că mă aflai tocmai acum în Panama! Vă rog, Dumnezeu mi-e martor, sunt ca o barcă, ce stă să se cufunde, dacă nu va fi reparată în port. De voiți să faceți fericit un bătrân.... Vă jur că sunt om cinstit... dar am obosit rătăcind prin lume.

Ochii cei albaștrii ai bătrânului exprimau o rugă atât de mișcătoare în cât consulul se înduioșă.

— Fie! — zise, — te primesc.

Fața bătrânului se luminează de o bucurie nespusă.

— Mulțumesc!

Poți să te urci chiar azi în turn?

— Negreșit!

— Atunci, adio!... Încă un cuvânt, la cea mai mică abatere în serviciu, ești înlăturat.

Ne-am înțeles!...

Când chiar în seara aceea soarele cobora în mare, dincolo de strâmtoare și când după o zi de strălucire orbitoare urmă noaptea, noul paznic trebuia să fi fost la postul său, de oarece farul răspândia, ca de obicei, fășii de lumină pe mare.

Noaptea era foarte liniștită... o adevărată noapte tropicală. O negură deasă, forma ca un curcubeu un mare inel, ale cărui margini dispăreau în culori din ce în ce mai șterse. Marea numai se turbura mereu; era ora fluxului.

Skawinski sta acolo sus lângă uriașul felinar și părea, văzut de jos ca un mic punct negru. El încerca să-și dea seama de noua lui situație; dar era încă prea turburat de cele din urmă impresiuni pentru ca să poată cugeta în liniște.

Se socotia ca o pradă urmărită, care a găsit în cele din urmă un loc de scăpare de urmăritori, pe o râpă de neajuns sau într-o peșteră de nepătruns.

Venise și pentru el în sfârșit ceasul de odihnă. Un simțimânt de siguranță îi umplea sufletul de o plăcere nemăsurată. De pe acel turn el putea să-și amintească în liniște trecutul, să-și mai perinde prin minte, fără teamă, hoinărirea lui prin lume, nenorocirile lui, desiluziile dintr'un timp. Era multă asemănare între el și o corabie, căreia furtuna

îi sfărâmasese catargurile și-i rupsesese pânzele și care, purtată ici și colo, între cer și fundul mării, acoperită de valuri, izbutește totuși să intre în port.

Icoanele acelei furtuni se înfățișau acum rând pe rând în sufletul său, contrarii viitorului pașnic ce i se înfățișa înainte. El povestise consului o parte numai din ciudatele lui peripeții, fără a aduce însă vorba la multe altele nenumărate. Acesta fusese destinul lui crud: ori de câte ori își așezase undeva cortul și aprinsese focul în vatră, un vânt puternic clătina stâlpii cortului, stingea focul din vatră și prefăcea totul în ruină.

Privind acum din înaltul turnului undele luminate, îi reveniau în minte întâmplări din trecut. Aruncat, purtat prin cele cinci părți ale lumii de soarta crudă, el încercase tot felul de meserii. Izbutia când și când, prin muncă cinstită, să pună de-o parte ceva economii, dar cu toate grijile lui, și când nici nu s'aștepta, pierdea din nou totul. Fusese căutător de aur în Australia, umblase după diamante prin minele Africei, vânător al statului în India. Într'un timp fusese arendaș în California, dar secetele una după alta îl ruinară. Întreprinsese un comerț cu triburi sălbatice din lăuntrul Braziliei, dar plutele lui se înneacă în fluviul Amazoanelor și el însuși rățăci săptămâni întregi fără arme și aproape gol prin păduri nutrindu-se cu rădăcini, mereu amenințat a fi sfâșiat de fiare. La Helena, în Arkansas, deschise o fierărie; fu nimicită însă de marele foc, care pustii acel oraș.

Fu luat prizonier de Indieni, în Munții stâncoși, de unde scăpă ca prin minune, cu ajutorul unor vânători din Canada.

Servise ca matelot pe bordul unei corăbii, ce făcea drumul între Bahia și Bordeaux, apoi ca aruncător de lănci pe bordul unei corăbii de prins balene: amândouă vasele naufragiaseră.

Pe urmă în Havana ținuse o fabrică de țigări și acolo tovarășul său îl fură cât putu, pe când el zăcea în pat bolnav de friguri galbene.

În sfârșit venise la Aspinval, unde nădăjduia să se sfârșească nenorocirile sale.

Oare la ce pericol mai putea fi expus și pe acea stâncă!? — Nici apa, nici oamenii nu-l puteau atinge! De altminteri Skawinski nici n'avea o așa idee rea de oameni; cunoscuse în adevăr mai mulți buni decât răi.

Se părea că toate îi erau potrivnice. Ori cine-l cunoștea, obicinuia să spună că soarta îi este pentru totdeauna vrășmașă.

În cele din urmă el deveni chiar superstițios. Incepu a crede că o mână puternică răsbunătoare îl urmărește peste tot locul, pe uscat și pe apă, dar nu-i plăcea să vorbească cu alții despre îndoiala lui. Numai câte o dată, întrebând de unde-i pot veni atâtea pe cap, el arăta în taină steaua polară, răspunzând că toate-i vin de acolo.

Nenorocirile lui, într'adevăr, se repetaseră atât de des, încât nu e de mirare că i se aprinsese fantazia. Cu toate acestea, el era răbdător ca un indian și avea, în fața nenorocirilor, acea tărie de caracter, care izvorăște numai din inimile cinstite.

Într'un rând, în Ungaria fusese împuns de două ori cu baioneta, pentru că nu voise să se folosească de chipul, în care i se da liber-

tatea ; să îngenuche, să apuce scara de la șea și să strige : Ertare !

Nenorocirile nu-l muiară. Cu răbdarea unei furnici se cățăra pe munte; de o sută de ori dat înapoi, el își începea liniștit cursa a suta oară ca și'ntăi. Era un om unic în felul lui. Acest bătrân luptător, grosolan, trecut prin atâtea, care suferise atât de mult avea o inimă de copil. La Cuba în timpul unei epidemii, se bolnăvi și el pentru că împărțise suferinzilor bogata lui provizie de chinină, fără să oprească pentru el măcar un gram.

Era însă lucru ciudat că, după atâtea desiluzii, se mai încredea încă în viitor și nu perdea nădejdea, că la urma urmei tot o să iasă la capăt! Iarna se simțea ca reîntinerit și plănuia lucruri mari; dar o iarnă trecea după alta și nici o schimbare nu se făcea, măcar că el o aștepta cu atâta nerăbdare ; numai perii lui deveniau din ce în ce mai albi. În cele din urmă Skawinski simți că îmbătrânește și că puterile îl slăbesc. Răbdarea lui se schimbă cu încetul în resemnare, liniștea lui deveni slăbiciune sufletească și acest soldat, încercat de atâtea ș'-atâtea, se transformă, așa, că pentru cel mai mic lucru isbucnia în lacrimi.

Îl chinuia mai mult ca toate o groaznică nostalgie, dorul nespus de țara sa, pe care câte un lucru de nimic îi redeștepta, astfel vederea rândunecelor sau a altor păsărele, cari îi aminteau pe acelea din țara sa, zăpada de pe munți, cântecele, cari-i aminteau altele auzite în patria sa, și pe care de mult le uitase.

În sfârșit un gând îl mai stăpâna: gândul de odihnă. Acest simțământ stăpâna într'atâta pe bătrân, în cât îi înăbușia ori ce alta dorință, orice speranță. Peregrinul de până aci nu-și putea închipui nimic mai de dorit de cât un colț singuratic, unde să se odihnească și să-și aștepte moartea în liniște. Soarta lui crudă, îl asvârlise prin toate țările și pe toate mările, fără să-i dea o clipă de liniște, pentru aceea i se părea acum că cea mai mare fericire pământească este sfânta liniște neturbată de nimic.

Acum pe neașteptate, în mai puțin de două zeci și patru ore, dote peste un post, care părea anume creat pentru el; și să nu ne mirăm deci că seara, aprinzând felinarul, el singur, uimit, întreba dacă totul era adevărat și par'că nu îndrăznia încă să răspundă un... «da»... Prin geamurile farului, se proiecta în întuneric un con uriaș de lumină, dar ochiul bătrânului se pierdea dincolo de spațiul luminat în depărtarea întunecată, tainică, spăimântătoare; dar acel întuneric grozav părea că înaintează mereu și repede spre lumină. Unde mari isvorau din întunecime și clocoteau rostogolindu-se până la țărmurile insulei.

Crestele lor spumegânde scânteiau într'o coloare roșietică în cercul luminos al turnului; undele se urcau, scâldând țărmul stâncos.

Tainica voce a oceanului se auzia tot mai puternică și mai clară, când ca bubuitul unui tun, când ca freamătul unei păduri tinere, când ca un sgomot de voci omenеști.

Câte odată totul intra în tăcere. La urechile bătrânului pătrundea atunci parcă un suspin din depărtare, apoi de odată începea un sgomot turbat. La urmă, vântul împrăstia ceața, dar câteodată îngrămădea nori negri, mari, cari întunecau cu totul luna. Furtuna își deschidea drum mereu dinspre apus. Undele loviau cu mai multă furie picioarele farului și spuma lor albă par'că se înpodobia cu mărgăritare.

În depărtare, furtuna mugia.

Pe întinderea întunecoasă a mării răscolite, se vedeau licărind când și când felinarele verzi, acățate pe catargurile vaselor. Acele punctulețe luminoase se ridicau sus, sus de tot, apoi păreau că se cufundă, apăreau din nou, se clătinau, se aplecau la dreapta, apoi la stânga,...

Skawinski se coborâ în chilioara lui, furtuna se întetea din ce în ce.

Acolo afară, pe acele vase, oamenii se luptau cu noaptea, cu întunericul, cu valurile; în chilioară lui însă totul era liniște, tăcere, pace. Zidurile groase abia îngăduiau să se simță furia vijeliei, și nu se auzia de cât tic-tac-ul orologiului din părete, care părea că legăna pe obositul bătrân îndemnându-l la somn.

(Va urma)

Florian Stănculescu.

Când norocul schimbă pasul, n'aduce anul ce-aduce ceasul.

Ă. Donici

CEI TREI PRIETENI

Trei arabi se certau între sine, care este cel mai mărinimos și mai nobil dintre concetățenii lor

Unul zicea că este Abdallah, vărul lui Mahomet, al doilea, că este Kais, fiul lui Saad, al treilea că este Arabah. Toți se credeau în drept, până când propuse unul să se facă o încercare, și asta să hotărască. Fie care avea să meargă la prietinelui său și să se roage de ajutor, ca să vadă ce este în stare să facă pentru el.

Cel dintâi s'a dus la Abdallah, care voia chiar să încalece o cămilă spre a pleca într'o călătorie și era tocmai cu piciorul în scară. «Vă al profetului—îl agrăi dânsul—sunt călător și mă găsesc în lipsă.» Abdallah numai de cât își scoase piciorul din scară și dete prietenului său cămila, care era încărcată cu multe bogății, și l'a rugat numai să îngrijească de sabia ce atârna la șa, pe care a moștenit-o de la Ali, ginerele lui Mahomet. Prietenul a găsit pe cămilă câteva haine de mătase, și patru mii de galbeni. Cel mai prețios lucru însă a fost sabia lui Ali.

Al doilea se duse la prietenul său Kais, tocmai când acesta dormea. Sclavul îl întreabă ce voește de la stăpânul său. Mă aflu într'o călătorie și n'am bani, zise prietinelui. Sclavul îi răspunse, că nu poate trezi pe domnul său din somn, dar îi dă șapte mii bani de aur, spunându-i, că aceștia sunt toți banii din casă. Du-te însă la îngrijitorul de cămile, adause el, și cere-ți o cămilă și un sclav.»

Când s'a trezit Kais, și'i povesti sclavul, ce a făcut, i-a dăruit libertatea și i-a zis : de ce nu m'ai trezit, eu i-aș fi dat și mai mult prietinelui meu».

Al treilea nimerește la prietinel său, Arabah, tocmai când acesta ieșea din casă, ca să meargă la moschee și să se roage. Il ducea doi sclavi, pentru că era bătrân, și nici nu mai vedea. Cum și-a spus prietinel păsul, Arabah se desface de sclavi, bate în palmi și se plânge că'i așa de nenorocit, căci n'are nici un ban acum. «I-ați cel puțin pe acești doi sclavi și vinde'i.» Prietinel însă nu voia să'i ia, dar Arabah îi zise că, dacă nu'i ia, le dă libertatea. Atunci îi lăasă sclavii, și el se târâ dibuind pe lângă zid.

«Arabah este cel mai mărinimos dintre prietenii noștri,— strigară cu un glas cei trei arabi, după ce s'au întâlnit iară cu darurile permise.

(Dintr'o colecție).

Moșul

De faci astăzi cuiva bine, mână de la alu-ți vine.

O excursiune la Constantinopol

— URMARE —

A doua zi dimineată am pornit să vizitez orașul, dar m'am gândit că ar fi mai bine să cunosc mai întâi împrejurimile pitorești ale Constantinopolului. Am luat o trăsură și m'am dus la zidul înconjurător al cetății din partea spre uscat. Acolo am văzut poarta făcută în zid cu tunul, pe unde au intrat turcii la 1453, când au cuprins Constantinopolul. Porței i se zice *Top-Kapu*, adică poarta tunului, în amintirea spărturei făcută în acel loc cu tunul. Zidul acesta înconjoară Constantinopolul de toate părțile și se împarte în zid terestru și în zid maritim. Ambele au o grosime de peste 3 metri, o înălțime între 10—15 metri și sunt prevăzute din distanță în distanță cu turnuri. La *Iedi-Kule* (șapte turnuri), unde am mers dela Top-Kapu, am văzut turnul în care au fost închiși cea mai mare parte a Domnilor noștri, cari au fost prizonieri la turci. Am văzut fereastra la care stătea Brâncoveanu și privea pe mare spre țara lui dragă și am văzut trunchiul pe care i s'a tăiat capul și fântâna în care a fost aruncat după

ce îl omorîse. O legendă, care circulă și azi, spune că Domnul nostru s'a transformat în strigoi și ese noaptea și se plimbă pe ziduri. Tot în unul din cele șapte turnuri am văzut și niște spânzurători turcești, ce azi nu mai funcționează.

De la Jedi-Kulé am închiriat unul din numeroșii cai arăbești, ce se găsesc pe străzile Constantinopolului și traversând Stambulul am mers prin Galata până la grădina Petit-Champ. Cu toate că mergeam la trap, proprietarul calului ce închiriasem s'a ținut în fugă după mine distanță de peste 8 km. și cu limba scoasă a ajuns la locul unde am descălecat, dându'i 10 piastri (vr'o 2 lei).

La Petit-Champ am vizitat parcul și apoi am trecut pe Grande Rue de Péra, strada principală a Constantinopolului, unde am dejunat la restaurantul europeanesc «Tokatlian», cel mai mare de acolo și unde se mănâncă convenabil. Am încercat alte dăți să mănânc și la restaurante turcești, dar n'am putut, nefiind obicinuit cu mâncările orientale.

De la Tokatlian m'am suit în marele turn de la Galata, de unde am admirat panorama completă a Constantinopolului cu Bosforul și Marea de Marmara. Capitala Turciei e așezată pe ambele maluri ale «Cornului de Aur», care este o limbă de mare, ce se prelungește de la încrucișarea Bosforului cu Marea de Marmara. Pe partea dreaptă se află situate Galata și Pera, cele două cartiere europene iar pe partea stângă Stambulul cu cele mai multe moschei și monumente vechi turcești. Cornul de Aur, care constituie portul, e lung de 11 km. și escursiunea pe dânsul se face cu vapoare speciale într'o oră și jumătate, dus și întors.

Priveliștea din turn e minunată. Poate nici un oraș nu posedă atâta varietate în construcție. Acoperișurile de olane roșii ale caselor contrastează plăcut cu cupolele moscheelor și cu minaretele lor. Spre răsărit, pe coasta Asiei, se zărește orașul Scutari, unde e facultatea de medicină turcească și care prezintă un caracter de oraș cu adevărat oriental. La capătul orașului e vechiul cimitir mahomedan—care cuprinde peste 10 milioane de morminte cu pietre frumoase—fiind cel mai mare cimitir din Orient.

În fund Marea de Marmara își întinde mândră apele sale și înconjoară frumoasele insule de care voi vorbi mai târziu.

Din turn unde am stat peste două ceasuri, privind de la cele 18 ferestre panorama Constantinopolului, m'am scoborât

și trecând în Stambul m'am dus la moscheea Sf. Sofia, cea mai celebră din Turcia.

Imensitatea acestei clădiri, care datează de pe la 323, când Constantin cel mare a zidit-o ca biserică creștină, nu se poate descrie. Proporțiile ar fi cam de 200 metri lungime, pe 100 lățime și 70 înălțime, dar grandiozitatea ce o dau nenumăratele coloane, galerii și balcoane nu se poate închipui. La 1453, când Mahomed al II-lea a intrat călare în biserică și a lovit cu sabia lui zidul—lovitură ce se vede și azi—s'a decis să fie transformată în moschee turcească și s'a desființat altarul creștin.

După ce m'am descălțat de ghete și le-am luat în mână am intrat în moschee și am vizitat-o cu deamănuntul. Afară de cele amintite mai sus am văzut o piatră zisă miraculoasă din care veșnic curge apă, ce e considerată de către fanaticii turci ca bună pentru boalele de ochi. De asemeni foarte multe lucruri și amintiri istorice a căror descriere ar răpi coale întregi.

De la Sf. Sofia, am vizitat Soleimanlia, cea mai mare moschee din lume, dar care nu prezintă mare interes istoric și apoi cu un automobil public m'am dus până la «Cornul de Aur», unde m'am îmbarcat să fac o excursiune pe Bosfor. Ajuns la intrarea în Marea neagră mi-am amintit de dictonul din evul mediu, care spunea, că cine are Constantinopolul, are cheia lumii. În adevăr pe aici se leagă Orientul cu Occidentul și cine poate să curme, cu tunurile sale de la intrarea Bosforului, această legătură, are cheia lumii în mână. Rolul Turciei e deci mare și de acum înainte ea va ști să stea la înălțime.

La întoarcere am făcut cunoștință pe vapor cu un tânăr turc, fiu al unui mare pașă, cars fiind ofițer în armata turcă sub vechiul regim, a fost închis timp de 7 ani, numai fiindcă ceruse legalitate, și poate ar fi stat și azi în temniță, dacă regimul constituțional, stabilit în Turcia de abia doi ani nu l'ar fi liberat. Acest june turc m'a invitat la dânsul la masă, mi-a prezentat pe soția lui—o europeană și m'a uimit cu bogăția cunoștințelor sale.

Tet pe acelaș vapor am mai făcut cunoștința unui alt turc, care fiind exilat de vechiul regim a trăit șase ani în streinătate, e doctor în drept de la Heidelberg și acum e funcționar la Ministerul de externe turc. A doua zi am luat

ceaiul la dânsul și am văzut pe soția lui, o germană, și pe micul său Osman, un turculeț vioi, care știa numai nemțește.

Seara în Pera, m'am plimbat pe străzi, ca să văd cum se înfățișează portul oamenilor de pe acolo. Bărbații au aproape toți haine europene și se disting de creștini numai prin fesul din cap, care e general. Spre a nu fi buzunărit ca strein, am purtat și eu fes cât am stat în Constantinopol, dar o duceam rău cu turcii, care văzându-mă cu fes nu puteau pricepe de ce vorbesc cu ei franțuzește și nu turcește. Femeile turce poartă tot vechiul costum oriental dar masca le-a dispărut aproape cu totul, fiindcă cele mai multe și-o ridică pe frunte lăsând să li se vadă fața, care e de o mare frumusețe.

Plimbându-mă pe strada rue de Péra, eram uimit de mulțimea extraordinară a streinilor. Auziam în jurul meu toate limbile europene și chiar și cele asiatice erau reprezentate. Un oraș mai amestecat cu diferite națiuni, adică mai cosmopolit, de cât Constantinopolul nici că ar putea exista.

(Va urma)

G. L.

Cui i-e frică de orice nor, nici o călătorie nu face.

Iord. Golescu

Podul Dracului

Povestea punții dracului, e una din cele mai curioase din toată Elveția.

Râuțelul Reuss, care curge dintr'o matcă adâncă de 60 de picioare, între stânci rupte, verticale, întrerupea toată comunicația între locuitorii văii Cornena și cei din Valea Göschenen, adică între Grison și locuitorii din Uri. Această întrerupere căuza pagube celor din cantoanele vecine, astfel că în urmă căutară pe cei mai buni arhitecți și cu cheltueli comune construiă mai multe poduri, dar nici unul nu era atât de solid ca să țină mai mult de un an, din pricina deselor furtuni, a inundațiilor și a căderii ghețarilor.

Cea din urmă încercare, de acest fel a fost făcută către sfârșitul secolului al XIV-lea și iarna, către sfârșit, dedea speranță că de data aceasta podul va rezista la toate loviturile; când într'o dimineață, se anunță primarului din Göschenen, că trecerea a fost din nou întreruptă.

Nu poate fi decât dracul, strigă primarul, supărat care să poată construi un pod care se țină.

Nu termină bine aceste cuvinte, când un servitor anunță pe un domn, care în adevăr nu era altul decât Măria Sa Diavolul.

— Să intre, zise primarul.

Servitorul se retrase, făcând loc unui om ca de treizeci și cinci de ani, îmbrăcat bine, purtând pantaloni strâmți, de culoare roșie, o haină neagră după moda veche, despicată la încheetura brațelor, prin crăpătura căreia se putea vedea o căptușeală de culoarea focului. În cap avea o șapcă neagră, cu un mare fulg roșu, care, prin undulațiile sale, îi dădea o înfățișare foarte ciudată. Pantofii ce-i avea în picioare erau întorși la vârf, deasemenea avea piteni mari ce semeneau celor de cocoș, cari erau lipiți în mod vizibil de picioare, și destinați să-i servească probabil la călărit.

După obicinuitele complimente, primarul se așază pe un scaun și diavolul pe altul. Primarul puse picioarele sale pe un scăunel; dracul însă, pe ale sale, pe jeratic.

— Amice, zise Satana, îmi pare că aveți nevoie de mine?

— Am domnul meu, răspunse primarul, și aș dori ca ajutorul D-voastră să ne fie de folos.

— Pentru aceat pod blestemat; nu e așa?

— Tocmai.

— Vă trebuie un pod cum se cade, nu-i așa?

— Da, căci nu putem să trecem.

— Ah! Ah! suspină Sătana.

— Fi. așa de bun, zise primarul după un moment de tăcere, și fă-ne unu.

— Tocmai. am venit să-ți propui.

— Bine, n'avem decât să ne înțelegem.... asupra....

— Asupra prețului, continuă Satana, privind pe primar cu o ciudată expresie de răutate.

— Da, răspunse primarul, simțind că afacerea începea să se ncurce.

— «Oh!» continuă Satana, legănându-se pe picioarele de dindărătul scaunului și ascuțându-și unghiile cu briceagul primarului, zise: «m'aș înțelege ușor cu D-ta»

— Ei! da; uite—zise primarul—ultimul ne-a costat 60 de mărci de aur; îndoim această sumă pentru cel nou; atât ce putem face.

— Ce nevoie am eu de aurul D-tale? răspunse Sătana,—fac când vreau eu. la ține!

El luă un cărbune înroșit din foc, ca și sum ar fi luat dintr'o bombonieră o migdală prăjită în zahăr.

— Intinde mâna, îi zise primarului.

Primarul șovăi.

— N'ai frică, continuă Sătana, și îi puse între degete o bucată de aur curat și atât de rece, de par'că l-ar fi scos acuma din mină.

Primarul îl suci, îl răsuci în toate felurile, apoi voi să i-l înapoieze.

— «Nu, nu, păstrează-l, răspunse Sătana,—punându-și picior peste picior cu un aer înfumurat, «e un dar ce Vi-l fac».

— Pricep, zise primarul, punând aurul în chimir. Ce, dacă aurul nu valorează nimic la D-tră, poate vă place să vă plătesc într'alt fel, dar... dar pentru că nu știu, ce vă poate fi pe plac, vă rog să-mi spuneți condiția D-voastră.

Sătana se gândi un moment.

— Doresc, ca sufletul primului individ, care va trece pe pod, să fie al meu,—răspunse el.

— Fie, zise primarul.

— Să facem acum contractul, continuă Satana.

Dictați-mi.

Primarul luă un toc, cerneală și hârtie și se pregăti de scris.

După cinci minute, un contract în regulă, în dublu exemplar, era iscălit de Sătana cu propriul său nume și de primar, cu numele și împuternicit de credința enoriașilor. Dracul se obligă prin acel act, să construească în timpul nopții un pod, atât de solid, ca să dureze 500 ani; iar, primarul, din partea sa, ceda, ca plată pentru acest pod, sufletul primului individ, pe care întâmplarea sau necesitatea l'ar sili să treacă râul, pe trecătoarea diavolească, pe care Sătana avea s'o construiască.

A doua zi în zorii zilei, podul era gata.

Deodată, primarul apărură pe drumul de la Göschenen; venea să se încredințeze dacă dracul îndeplinise făgăduiala.

Văzu podul, pe care-l găsi destul de bun și la partea cealaltă a podului zări pe Sătana șezând pe o piatră și așteptând prețul lucrării sale.

— Vedeți că sânt om de cuvânt, zise Sătana.

— Și eu deasemenea, răspunse primarul

— Cum dragă domnule Primar, zise dracul încremenit, Vă sacrificați pentru scăparea administrației D-voastră?

— Cum nu, continuă primarul, depunând, la intrarea podului, un sac ce-l adusese pe umăr și se puse să-i desnoade legăturile.

— Ce-i asta? întrebă Sătana, cătând să afle ceea ce se va petrece.

— Sfârșit! făcu primarul, și un câne, trăgând o tigare de coadă, eși deodată din sac, și, trecând podul, alergă urlând la picioarele Sătanei.

— Ei, zise primarul, iată sufletul D-tale, care ți-a scăpat; aleargă după el.

Sătana era furios. El socotise un suflet de om și acu era silit să se mulțumească cu al unui câne. Și-ar fi pierdut sufletul dacă nu și-ar fi făcut lucrul. Sătana începu atunci să se opintească cu picioarele și cu mâinile, ca să dărâme podul ce-l construise. Dar el făcuse lucrul în conștiință, căci i se întoarse unghiile și i se desgrădinasă dinții, mai înainte ca să poată scoate cea mai mică pietricică.

— Mare netot, am fost, își zise Sătana.

Apoi, băgând mâinile în buzunar, coborâ malurile Reussului, privind în dreapta și în stânga ce-ar putea lua în frumusețile naturii. Cu toate astea el nu renunțase la gândul de răzbunare. Ceea ce îi căuta ochii! era o stâncă de o formă și greutate potrivită, ușor de transportat pe muntele, care stăpânia valea și de a o lăsa să cază, dela 500 de pași înălțime, pe podul care îl șterpeliase primarul.

Nu făcu nici o sută de pași și găsi ceea ce căuta.

Era o stâncă frumoasă, mare cât un turn de biserică. Sătana o desprinse de pământ cu aceeași ușurință, ca un copil o gulie; o urcă pe umăr și luând poteca, care ducea la înălțimea muntelui, se așază în drum, scoțând limba în semn de bucurie și bătându-și joc de jalea primarului, când va găsi a doua zi, podul său sfărâmat.

Când ajunse în vârful dealului Sătana zări pe pod o mulțime de lume. Puse stânca jos și văzu în acea mulțime și pe preoții din Göschenen cu praporii în frunte care veneau să sfințească opera lui Sătana și să o consacreze lui D-zeu.

Sătana se încredință, că nu făcuse nimic pentru el. Atunci coborâ trist și întâlnind o vacă, o târâ până la mal și îi făcu vânt în prăpastie.

Cât despre primarul din Göschenen, când deschise chimirul său, își arse grozav degetele; era bucată de aur, care se transformase acum iar în cărbune înflăcărat.

(Al. Dumas)

Gh. Brănesou

Buturuga mică răstoarnă carul cât de mare.

Povestirile unui om, care a călătorit în India.

— Urmare —

IX

Grozăviile prin care trecusem nu se sfârșiseră. O spaimă de moarte avea să mi mai cuprinză încă odată sufletul, mai înainte de a răsări soarele din nou.

Încărcai cu alică amândouă țevile puștii și o luai iar la drum. Vedeam însă bine că azi nu voi putea merge atât de mult ca înainte. Întâmplările prin care trecusem, fuseseră prea zguduitoare ca să nu influențeze asupra organismului meu, destul de slăbit și fără de ele. Somnul nu mă întremase. Patul în care dormisem nu putuse să mi odihnească trupul. Mă dureau toate oasele și rana de la cap p'arcă se obrintise și mai rău. Nu știu dacă arșița zilei era mai mare ca până aci sau dacă eu eram mai slăbit, dar știu că i simțeam puterea moleșitoare mai mult ca ori când. Până la amiază, mă târâi cum putui în umbra deasă a pădurii, care se boltea neîntrerupt deasupra capului meu, pe urmă nu mai putui înainta și căzui istovit la picioru. unui mangolin cu frunze frumos mirositoare și mă hotărâi să mă peste noapte acolo.

De când cu întâmplarea lui Ali, devenisem mai prevăzător; cerce-tai deci cu deamănuntul împrejurimile, să văd dacă nu cumva o fi vr'un animal vătămător, vr'un scorpion sau vr'un șarpe și, văzând că n'am de ce să fiu îngrijat, mă culcai și dormii atât de greu, încât nu mă deșteptai, până când soarele se lăsase spre apus și întunericul nopții începuse a se întinde. Mă desmeticii repede, ca să fiu gata de apărare, când s'ar fi repezit vre-un tigru asupra mea. Mi se păruse că aud, chiar în momentul deșteptării, deși foarte depărtat, mugetul acela cuuoscute, care ți îngheață măduva în oase.

Trăsei din brâu securea lui Rowley și mi tăiai destule lemne, ca să ard peste noapte două focuri. La spate avea să mă apere trunchiul

puternic al mangoliului și în caz de pericol, pușca încărcată și securea de la brâu aveau să mi fie de ajutor.

Firește că nu mai era de gândit la somn, când vr'un tigru ar fi fost prin apropiere. Din fericire dormisem și mă întremasem și nu mi era de loc somn, tocmai în timpul când în pustietățile Indiei amuțesc toate vietățile și în orașe încetează orice mișcare; afară de asta, rana mă durea și mai răuăsa că în nici un caz n'as fi putut dormi.

Cât timp petrecusem nopți și zile prin pădurile de pe țărmul Gangelui, fie singur, fie întovărașit de Rowley și de indian, nici odată nu se apropiase de mine un tigru, fiara asta îngrozitoare și sângeroasă. Când și când, e drept, auzeam în depărtare vocea lui fioroasă, dar nici odată atât de aproape, în cât să ne îngrijoreze. Azi însă simțiam o neliniște neobicinuită, presimțeam că o să pat ceva rău.

Până să mi fac toate pregătirile, sosi și noaptea. Așezasem de o parte și de alta a pomului, ca un zid, grămezi de lemne, o baricadă și provizie pentru foc în același timp. Amândouă focurile pâlpâiau vesel și lemnul plin de mădună dedea o flacără alburie. Puteam să disting împrejur foarte bine, până la o mare depărtare. Mă așezai cu spatele la pom și cu degetul pe cocoș, gata să trag și mă simții mai ușurel, după ce mă rugai lui D-zeu să mă aibă în pază.

Trecură mai multe ceasuri. Sgomotul obicinuit al pădurii, cu miile ei de glasuri, se liniștea încetul cu încetul, pe măsură ce fiarele se dedeau odihnei. Acum începură a se auzi altele. Lătratul fioros al hienei, urletele îngrozitoare ale șacalilor, care colindă pretutindeni după pradă și când dau peste ea, li se potolește și foamea și urletul. Mă obicinuiseam destul cu ele, căci adesea le auzisem și ziua și știam că focul ține la o depărtare respectabilă pe acești oaspeți neplăcuți. Dar deodată auzii foarte aproape un sgomot, care făcu să mi se zburască părul. Era răgetul de foame al stăpânitorului acestor păduri și pustietăți, al tigrului regal.

Auziam cum mi se bătea inima. Judecând după urlet, fiara era la vre-o sută de pași departe de mine. Încercai să mă reculeg și să mi fac curaj. Cine nu a trecut prin astfel de fiori, nu-și poate închipui starea mea sufletească în momentul acela. Ori ce judecată dispăre ca spuma și tot curajul piere ca scânteia, când îți ajunge la ureche un astfel de urlet înfricoșător și când ești încredințat de apropierea celei mai grozave dintre fiare. Așteptarea e însă mai înfricoșătoare decât pericolul însuși.

Atunci, când îl ai în față, rațiunea se liniștește și mare parte din curajul dispărut revine. M-am convins prin mine însu-mi în ziua aceea. Îndată, după primul răget, auzii un al doilea la dreapta mea. Mă încordai, mă sprijinii pe un genuchiu și îndreptai pușca într'acolo. Ori cât încercam însă, nu puteam zări tigrul, care probabil că mai gustase din carne de om și ar fi avut poftă să mai mănânce. După puțin timp auzii la stânga un nou răget și mai îngrozitor. Înțelesei că înconjurase reduta mea și era furios că fusesem prevăzător. Auzii de mai multe ori apoi, foarte aproape, răsunetul lui înfundat, dar fiara sângeroasă nu o zării, căci nu se încumetasă se apropie de focul ce ardea vesel.

După aceea se făcu tăcere și eu crezui că dușmanul se încredințase, că poziția ce aveam era destul de puternică ca s'o poată lua și

deci se retrăsese, spre a aştepta poate ziua, ca să-şi înceapă din nou atacul. Mă înşelasem însă grozav. Mă ridicai să mă uit dincolo de focuri. Il văzui culcat pe labe şi dând din coadă. Limba lui roşie ca sângele lingea cu lăcomie umflăturile ce are de o parte şi de alta a gurei şi pe care creşte barbă, cum e la pisică în mic. Acum mă zări şi el. Din ochi îi ţâşneau scântei verzui, se ridică, gata să se năpus-tească ca pisica, care a zărit şoarecele. Işi sprijinea pe labele de dinainte capul lui rotund şi fioros şi dedea din coadă.

Acum sosise şi pentru mine momentul. Mă ridicai iute, cu puşca la ochi, ţintii în frunte şi trăsei. Spaima făcuse însă să-mi tremure mâna. Când puşca luă foc, tigrul scoase un muget, pe care nu-l voi uita în toată viaţa mea. Se sculă şi ridică în sus laba pe care i-o rănise glonţul. Curajul lui crescuse. Când îşi ridică iar capul urlând şi mai fioros, ochii mai bine, glonţul îl lovi între nări şi trebuie să fi pătruns până la ceafă, căci fiara se prăvăli aproape de mine, chiar lângă lemne. Izbia cu picioarele cu atâta putere, încât focul săria în toate părţile. Mă trăsei câţiva paşi înapoi şi eşii din reduta mea. Fiara se svârcolea în spasmuri groaznice. Încărcai puşca din nou şi-i mai trimisei un glonţ în ceafă, cum şedea cu spatele spre mine. Fu lovitura de graţie. Mai tresări de câteva ori, apoi se întinse şi rămase ţeapăn.

În viaţa mea nu gustasem cu mai multă mulţumire triumful unei izbânzi, ca în momentul când văzui lungit în faţa mea pe regele pădurilor şi a giunglilor din India. Dar şi mort era tot fioros. Deşi fiara nu mai dedea nici un semn de viaţă şi nu tresărea câtuşi de puţin, tot nu mă încumetam să mă apropiu de ea. D'abia târziu de tot încercai să-l trag ceva mai la o parte de lângă grămada de lemne, dar nu izbutii; puterile mele nu erau de ajuns ca să mişte namila din locul ei. După încordarea de nervi prin care trecusem, nici nu mai era de gândit la somn. Mulţumii din adâncul inimei lui D-zeu că mă scăpase şi de data asta şi mă întinsei jos, lângă animalul mort, ca cel puţin să mă odihnesc. Restul nopţii se scurse în tăcere şi abia când se deşteptară iar glasurile pădurei, mă învinse somnul şi adormii greu şi adânc, cu tot sgomotul ce creştea în jurul meu.

Dormiam fără grije, când fui deşteptat de o voce omenească. Tresării şi văzui un european, în costum de vânătoare, urmat de o ceată de câni şi de servitori. Câinii lătrau ca scoşi din minţi, dar nu îndrăzneau să se apropie de tigrul şi indianii tipau din toate puterile nebuni de bucurie.

Mă frecai la ochi şi văzui că sgomotul acela asurzitor era realitatea.

Europeanul, un scoţian, judecând după felul cum pronunţa englezeşte, se apropie de mine şi mă întrebă : „D-ta ai doborât tigrul ?” Răspunsei foarte simplu că eu.

(Va urma)

Aurelia V. Cochinescu.

De deslegat

I. *Problemă* Doi prieteni din două sate îndepărtate doresc să se vadă după un timp îndelungat. Pentru acest scop pleacă deodată din satele lor. Primul face tot drumul în 10 ore, al doilea în 14 ore. După câte ore se vor întâlni?

T. P.

II. *Problemă*. Un vapor de pasageri face o distanță de 60 km. pe apă în sus în 5 ore, pe apă în jos în 3 ore. Câți kilometri face vaporul în o oră singură numai prin forța mașinei și câți numai prin forța apei?

T. P.

III. *Problemă*. Un vapor face pe Dunăre o distanță de 60 km. în susul apei în 4 ore iar în jos aceeași distanță cu aceeași putere în 3 ore. Care ar fi iuțala vaporului dacă n'ar fi curentul apei și care e iuțea apei.

Iulian M. Constantinescu

Deslegări

Problema dela pag. 242. Partea lui A face 500, a lui B. 480 Lei.

1) *Saradă* dela pag. 242 este *Leonida*

2) *Saradă* este :

Minuni în vremea noastră nu văz a se mai face,

Iar că vorbea odată lemne și dobitoace

Nu rămâne îndoială: pentru că de n'ar fi nici nu s'ar povesti.

Gr. Alexandrescu în «Toporul și Pădurea».

Au deslegat bine :

Problema I. Irina și Margareta Cichi. Aurora Iosif Scurtu, Eugenia Iosif Scurtu Traian Iosif Scurtu, București, Ion R. Popescu, Toader C. Ion și M. S. Vlădulescu, seminariști din *Câmpulung*.

1) *Saradă*. Irina și Margareta Cichi.

2) *Saradă* : Versurile lui Grig. Alexandrescu, le-au găsit : București : Irina și Margareta Cichi, Aurora Iosif Scurtu. Eugenia Iosif Scurtu, Anastase Chelaru, Diculescu G. C., Dumitrescu I. Gh. Ion I. Dumitrescu R.-Sărat, Fluture G. Mihai, Stefan Ilie, Marinescu Nicolae, Mateescu T., Penescu I. Const., Pașa Nicolae, Popescu Gh. Florea-Ciobanu, Popescu S. C., Popescu I. Marin, Rizescu Hariton, Serpoianu Mihai—dela seminarul central. Traian Ios. Scurtu. *Câmpulung* : Ion R. Popescu, Toader C. Ion, M. S. Vlădulescu—normaliști.

Poșta Redacției

La mai mulți. Dela redacție se trimite regulat revista. Dacă unii nu o primesc e de vină poșta, la care să reclamați.—Unii ne trimit articolașe și deslegări pe hârtie tare murdară și urât scrise. Si de astă dată trebuie să constatăm că tot domnișoarele scriu mai frumos și mai îngrijit. D. D. Tomescu. De mai multe ori te-am invitat să vii.

Revista AMICUL TINERIMEI începe de la 1 Aprilie a. e. al șaptelea an al existenței sale.

Tot ce privește abonamentele, corespondența, articolele, deslegările etc. se vor adresa „Redacției Amicului Tinerimei, București Strada Romană No. 12.

Abonamentul pe un an este de lei 5, (sau coroane 5). Numărul costă 20 de bani.

Abonamentele se plătesc înainte.

Direcțiunea AMICULUI TINERIMEI roagă pe toți iubitorii de bună îndrumare a tineretului nostru școlar, cari doresc a colabora să ne trimeată articole potrivite pentru tinerime, scrise într'o limbă adevărat populară și pe înțelesul tuturor.

Manuscrisele trimise spre publicare, să se scrie pe o pagină, lăsând loc gol la dreapta, ca de vr'o două degete. Manuscrisele se trimit prin poștă nu ca scrisori, ci sub bandă, scriindu-se pe lângă adresă cuvântul «manuscris». Ele costă în lăuntru țării Românești 5 bani de fie-care 50 grame, iar din celelalte țări locuite de Români precum și din Streinătate câte 10 bani 50 grame. Dacă pentru mai multă încredere, vrei să recomanzi manuscrisul, pentru «recomandare» se plătește deosebit 25 bani, de ori unde.

La Redacția AMICULUI TINERIMEI se găsesc de vânzare exemplare complete și legate, anii II, III și IV cu Lei 4 ; anii V și VI cu Lei 5.

Tinerilor ! Răspândiți revista voastră cât puteți mai mult !

Păstrați numerile spre a le lega la sfârșitul anului.

PAPUȘA

Primul Atelier românesc de păpuși și jucării naționale

Adresa: BUCUREȘTI — STR. ROMANĂ No. 12

În aceeași casă cu Redacția «AMICULUI TINERIMEI»

Pentru voi, dragi copii, fete și băieți, a deschis o prietina a tinereții, un atelier de păpușele foarte dragălașe și de felurite jucării precum și o clinică pentru ele.

Se găsește aici păpuși mari și mici, armata română, ciobănași, oi, căței, cocoși și alte animale, cu prețuri mici.

TIPOGRAFIA ȘI LEGATORIA

G. ILIESCU

Telefon 28/49 — STR. POPA SAVU No. 3 — (La Sosea)

(CASELE PROPRII)

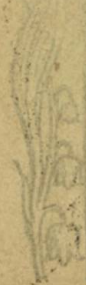
Efectuează lucrări de Tipografie și Legatorie cu prețuri reduse.

PRIMUL TINERIMEL

Director I. MOISIL

DIRECTOR J. MOISIL

REVISTA PENTRU TINERIMEA ȘCOLARA

*** CULTURA ***

MORALA, IUBIRE DE NEAM, ȘTIINȚA,

*** MUNCA ***

APARE DE 2 ORI PE LUNĂ SUB DIRECȚIA

D-lui I. MOISIL. — București

ABONAMENTUL ANUAL :

În România Lei 5

Afară de România . . . Coroane 5

Paznicul farului

— Urmare —

Trecură ceasuri, zile, săptămâni...

Marinarii mărturisesc, că ei câte odată când e marea turburată, se aud chemați din adâncurile întunericului nopții.

Dacă nemărginirea mării poate să cheme pe om, de ce n'ar trebui să audă el, când îmbătrânește, o altă voce dintr'altă nemărginire încă și mai întunecată și mai tainică! Cu cât viața îl obosește mai mult cu atât mai binevenită este acea chemare; dar pentru a o auzi e trebuincioasă liniștea și tocmai pentru aceasta bătrânul iubește liniștea, care i se pare ca preludiul singurătății mormântului.

Pentru Skawinski turnul era ca și un mormânt. Nu e nimic în lume mai monoton ca viața într'un far. Dacă se angajază aci vre-un tânăr, o părăsește la puțin timp după intrare, și paznicul farului e de obicei un bătrân desgustat de lume.

Când el, câte odată, părăsește puțin postul său, ajuns între oameni tresare ca dintr'un somn adânc. Pe turn îi lipesc într'adevăr acele mici impresii de toate zilele, cari învață pe oameni în viața comună să raporteze totul la sine.

Tot ce vine în atingere cu un paznic de far e măreț, colosal: cerul... un infinit; marea... un alt infinit și în mijloc, singur el, un suflet omenesc.

Este o viață, în care, gândirea seamănă într'adevăr cu o veșnică visare de la care nu ne mai abate nici afacerile zilnice. Zilele se aseamănă ca mărgelile de pe o ață, numai schimbările timpului mai rup monotonia. Skavinski se simțea atât de fericit, ca nici odată în viața sa. Se scula în zori, mânca o bucată de pâine, curăția geamurile farului și apoi se ducea la o fereastră, privind lung nemărginirea mării: nu se mai sătura privind acel spectacol ce i se desfășura înaintea ochilor. Se vedea de obicei, în zarea albastră fără hotar, o mulțime de pânze întinse, cari scânteiau în razele soarelui așa că-i luau ochii. Câte odată bărcile, folosindu-se de curenții vânturilor se înșirau în linie dreaptă una după alta, ca un șir de cocori, pe drumul însemnat de nenumărate butoaie*) de un roșu aprins, cari se legănau lin pe undă. Spre amiază se putea distinge printre stânci o coloană alburie, uriașă de fum. Era vaporul de la New-York, care aducea la Aspinval călători și marfă și care deschidea în urma lui o brazdă albă spumată, care se lărgea din ce în ce ștergându-se pe suprafața mării. Din cealaltă parte a turnului, Skavinski putea să privească destul de bine, ca și când ar fi lângă el, Aspinval, cu portul lui plin de viață și în el pădurea de catarguri mari și mici ale corăbiilor ce ancorau aci. Puțin, mai departe casele văruițe și micile turnulețe din oraș. Din înălțimile farului, casele păreau ca niște cuiburi de păsări, bărcile ca niște gândăcei, iar oamenii se mișcau ca niște punctulețe negre pe caldarâmul alb. Dimineața ușorul vântuleț de răsărit aducea sgomotul mișcării din oraș, în care mai limpede se lămură fluieratul vapoarelor.

După amiază totul tăcea.

Mișcarea în port înceta, păsările acvatice se ascundeau în crăpăturile stâncilor, valurile se domoleau și ele, ca și când ar fi fost oboseite de atâta rostogolire, și atunci se lăsa pe uscat, pe apă și peste turn o tăcere adâncă. Nisipul galben, pe care undele îl lăsau la mal, strălucea ca aurul la soare. Turnul se oglindea lămurit pe fundul albastru al mării, și soarele arunca săgeți de foc pe apă, pe nisip, pe coastele stâncoase. Chiar și bătrânul paznic se simțea stăpânit de un plăcut simțământ de pace: era încredințat că liniștea, în care se putea adânci, era ceva sublim, iar gândul că această pace o să dureze până o muri era satisfacerea ori cărei alte dorințe.

Skawinski se lăsă cu totul în prada acestei fericiri și cum omul lesne se dedă la o stare mai bună, i se întoarseră și lui încrederea și nădejdea în viitor. El își zicea: «Dacă și oamenii clădesc aziluri pentru schilozii lor, oare de ce n'ar fi pregătit și Dumnezeu un aco-perământ sigur pentru un păcătos al său?»

Vremea îl întări în convingerea lui.

În acest timp, bătrânul făcuse cunoștință deplină cu farul, cu râpele, cu dunele de nisip și cu singurătatea; se împrietenise cu păsările de mare, cari și făceau cuiburile pe stânci și cari veneau seara să-și țină sfaturile pe coperișul farului. Obişnuia să le arunce rămășițele de la masă și peste câțva timp se îmblânziseră atât de mult că ori de câte ori mânca, sbura pe deasupra lui un nor de păsărele

*) Pe apele navigabile se înseamnă drumul vaselor cu butoaie legate de fundul apei,

albe, iar Skawinski sta în mijlocul lor ca un păstor printre turmele sale.

În timpul refluxului se ducea pe malul nisipos al mării și aduna scoici de mare, foarte frumoase și mărgăritarele ce marea le lăsa în retragerea ei. De câte ori noaptea, la lumina lunii și a farului, nu pescuia în micul lăculeț dintre stânci! În sfârșit el începuse să iubească cu ardoare insulița lui, presărată ici și colo cu câteva burueni reșinoase.

Către amiază, când cerul devenia străveziu putea îmbrățișa cu privire tot istmul, până la Oceanul Pacific, acoperit de cea mai bogată vegetațiune, așa că lui Skavinski i se părea că privește o grădină vastă. Pălcurile dese de palmieri și bananii gigantici formau în jurul caselor din Aspinval înalte și minunate buchete; mai departe între Aspinval și Panama, era o pădure foarte mare, acoperită dimineața și seara de o ceață plumburie, o adevărată pădure virgină, cu lianele*) sale, cu palmierii săi uriași, cu arbori de lapte, de pâne și de gumă; iar sgomotul asurzitor al acelor copaci, puși în mișcare de vânt, amintea pe al valurilor mării turburate.

Cu ochianul său, bătrânul putea să distingă nu numai trunchiurile și formele cele late ale bananilor, ci chiar cârduri de maimuțe pitulate pe după frunze, stoluri de papagali, cari din când în când se înălțau, ca un nor de felurite culori, peste vârfurile copacilor.

Skawinski cunoștea astfel de păduri, căci în urma naufragiului suferit pe riul Amazoanelor rătăcise săptămâni întregi prin păduri de nepătruns și știa bine câte primejdii de moarte tăiau sub înfățișarea lor răsândă.

De câte ori, în puterea nopții, n'auzise în vecinătatea lui lătratul urcios al hienei și urletul jaguarului! De câte ori nu văzuse șerpi uriași, spânzurați cu coadele de vârful copacilor! Nu mai vorbim despre acele ape stătătoare, pe fundul cărora furnică crocodilii; nici de temerea în care trăește omul în acei codri sălbatici, unde muște lacome de sânge și păianjeni veninoși locuiesc ca miriadele. El le știa acestea toate din experiența proprie, fusese pe acolo, suferise mult, și de aceea era pentru el acum o mare mulțumire să privească de sus acele păduri, să le admire frumusețile, dar să stea departe de pericolele lor. Turnul îl ocrotia contra ori căruia lucru rău și tocmai pentru aceasta abia dacă eșea Duminica dimineața câteodată.

Își îmbrăca atunci uniforma lui de paznic, de un albastru închis, cu nasturi de argint, își împodobia pieptul cu medaliile sale și-și ținea capul cărunț sus cu mândrie, mai ales când, eșind din biserică auzia pe americani zicându-și între ei: «avem un bun paznic!»

Îndată după leturghie, se întorcea în insula sa și era fericit că se înapoia aci, înainte de a-l apuca dorul de uscat.

Duminica, Skavinski cetia un ziar spaniol, pe care obișnuia să-l cumpere din oraș, în care căuta cu multă lăcomie, vești din Europa. Sărmana lui inimă! Pe acel far, într'alt emisfer, mai bătea încă, pentru patria sa.

*) Plante acățătoare.

Câte odată el scobora din turn, când se apropia de țarm barca cu merinde, ca să mai vorbească puțin cu Ioan, paznicul portului.

Încetul cu încetul începu să se sălbăticească; rări până ce încetă de tot vizitele în oraș, nu mai citia nici un jurnal și întrerupsese convorbirile cu Ioan. Se strecurară astfel mai multe săptămâni. Nu văzu pe nimeni și nu fu văzut de nimeni. Singura dovadă că bătrânul mai trăia încă era consumarea mâncării pusă pe mal pentru el și lumina farului, care strălucea în fiecare seară, cu aceeași regularitate, cu care soarele se înălța în fiecare dimineață din undele mării.

(Va urma)

Florian Stănculescu

Picătură lângă picătură ballă mare se adună.

Iord. Golescu

C L E V E T I T O R U L

Sultanul Mahmud se supără odată pentru nimica toată pe un ofițer din garda sa. Porunci să'l prindă și să'l ducă numai decât la pierzare. Ofițerul, necăjit pentru asprimea pripită, când îl duse, strigă că Sultanul este un tiran și om nedrept. Mahmud care nu'l înțelese întrebă pe cei dimprejur, că ce a zis? Unul din viziri, căruia îi părea rău de ofițer și care voia să cruțe pe sultan de o neplăcere, luă cuvântul și răspunse: «Ofițerul a zis, că Dumnezeu iubește pe oamenii, cari își înfrânează mânia și pot ierta greșelile făcute fără voie!»

Sultanul se gândi puțin și zise: Duceți-vă și-i spuneți că'i iert pedeapsa».

Unul din curtenii de față însă, care era dușman al vizirului, se întoarse către sultan și zise: «Un servitor să nu mintă pe stăpânul său, nici să nu ascundă adevărul dinaintea lui. Cel pedepsit a vorbit rău de sultanul, stăpânul meu, și a rostit cuvinte, cari trebuiesc pedepsite».

Mahmud privi mânios la clevetitor și zise: «Neadevărul binevoitor al vizirului, îmi place mai mult ca adevărul tău răutacios».

(Dintr'o colecție)

Moșul

O excursiune la Constantinopol

— URMARE —

Am fost și am vizitat liceul din Pera, și am rămas încântat de cele văzute. Un local măreț, corespunzător necesităților unei instituțiuni de cultură și populat cu elevi veniți din toate părțile imperiului otoman. Am vorbit cu mulți dintre dâșșii și impresia care mi-au lăsat-o a fost dintre cele mai bune. Elevii din clasa III-a gimnazială vorbeau perfect limba franceză, lucru ce nu fac la noi nici studenții dela Universitate.

De altfel în cunoașterea limbilor streine Turcii sunt foarte înaintați. Până și copii cari văcsuesc ghetele sau cari conduc măgăruși cunosc câteva vorbe franțuzești sau nemțești.

De asemeni ca afabilitate și sinceritate în relațiunile lor Turcii sunt de admirat și m-am gândit la vorba lui Ștefan cel mare, spusă fiului său Bogdan, pe patul de moarte; «La vreme de nevoe, mai bine să cauți prietenia Turcilor de cât să te apropii de Unguri». Și mare dreptate a avut Sfântul nostru Voevod, căci lealitatea Turcilor e recunoscută azi de toată lumea.

A doua zi de dimineață am fost de am vizitat coasta Bosforului, a Asiei și insulele din Marea de Marmara. Trecând pe lângă Dolma-Bagce Palatul actualului Sultan, acesta a eșit pe terasă și a fluturat batista la noi. Am trecut apoi pe lângă fosta clădire în aur și marmură a Senatului Turcesc, care azi e distrusă în mare parte de un incendiu, dar care a fost o minune artistică și a costat 6.000.000 lire sterline (150.000.000 lei).

Am trecut pe la Radi Kioi, pe la Moda, de unde pleacă trenul către Ierusalim și am mers spre insule. O mare satisfacție mi-a produs faptul că descinzând pe pământul Asiei am putut pași pe un alt continent. Dar curând imbarcându-mă am intrat iar în apele Europei.

Deodată un mare urlat a umplut atmosfera. Ce era? Ne-numărate lătrături de câni îți luau auzul și îți produceau milă. Vaporul tocmai trecea pe lângă cele două insule pe cari acum sunt deportați cei 500.000 de câni cari populau Constantinopolul.

Noul regim constituțional a decis distrugerea acestei urme de barbarie, dar cum nu puteau fi omorâți pe străzi, fiindcă s'ar fi produs o revoluție a bătrânilor Turci, i-au strâns și deportat pe 2 insule în largul Mărei de Marmara, unde mor treptat de foame și apa îi ia și îi înghite.

Dacă ași fi vizitat Constantinopolul cu trei luni în urmă aș fi văzut pe străzi aceste numeroase legioane de câni cari acum sunt deportați. Așa nu știu dacă am văzut 5 câni în tot timpul șederii mele. În schimb cojile de pepeni, cari pavează Constantinopolul, sunt tot la locul de onoare, dar probabil că vor dispărea curând, cum au dispărut și câinii, a doua pată a vechiului Stambul.

La insula Prinkipos am luat un măgăruș și am făcut înconjurul insulei călare. E o minune această insulă. Plină cu tot felul de vile de lemn, de marmoră sau de peatră, cu grădini de trandafiri și portocali, te face să crezi că e raiul pământesc. Din vârf dela biserica creștină Sf. George admiri nemărginitul mării de Marmara de jur împrejur.

Scoborându-mă am luat masa la unul din luxoasele restaurante de pe malul insulei, unde am mâncat o musaca turcească și am băut niște vin de Tenedos nu se poate mai delicios și care costa numai 1 leu litrul. La noi nu se găsește asemenea vin gros și dulce nici cu 20 lei litrul.

Înapoiindu-mă în Constantinopol am vizitat seraiul fostului Sultan cu tot ce e acolo. Mi-am dat seama însă de ce va să zică legendele transmise din gură în gură. Se zvonea că la Serai ar fi frumuseți nedescrribibile. Grădini suspendate poduri de aur și alte minunății a căror taină ajunse până la noi. Când s'a prăbușit regimul vechiu și a pătruns lumea în acele locuri a fost o mare deziluzie. Clădirile erau fără nici un gust artistic, iar grădinile niște părașiniri în care creștea doar floarea soarelui. Faptul că nimeni nu intrase în aceste locuri făcuse să se facă așa de multe legende. Acum toate s'au risipit. Fostul Sultan trăia mai prost decât un negustor dela noi. Un singur lucru avea: 2000 de cai arabești, care de care mai frumos și mai ager, cari au fost acum dați pentru armată.

Tot la Serai am văzut Muzeul imperiului otoman, care e foarte interesant, conținând multe și frumoase sarcofagii și antichități, precum și tezaurul imperial care e în adevăr o minune.

Harnașamente de cai bătute în diamante, haine, arme, vase,

valorând milioane și mai presus de toate fesul sultanului Selim V. tot plin de diamante și rubine, cari au costat 40 milioane. Îți ia ochii atâta bogăție și totuși te gândești la atâta avere grămadită fără folos. Cât bine nu s'ar putea face cu acele bogății !

Am vizitat apoi muzeul lenicerilor unde se văd costumele turcești din toate timpurile și am mers în urmă la marele bazar din Stambul.

Aici am admirat colosalele clădiri care ocupă un cartier întreg și care adăpostesc atâta marfă de vânzare. Am vizitat toate secțiunile, am cumpărat câte-va lucruri târguindu-mă strașnic, fiindcă Turcii cer streinilor de 4 ori mai mult ca valoarea unui obiect și te înșeală și când îți dau restul, și apoi m-am retras la hotel fiind obosit.

A doua zi de dimineață am pornit cu vaporul pe Cornul de aur, am admirat sutele de corăbii și miile de bărci ce mișună în toate părțile și am ajuns la Eyub, unde am vizitat marele și frumosul cimitir. De acolo am fost la Apele-dulci, o vâlcea verde, care impresionează mult pe Turci, cari n'au de fel verdeață și m'am întors în Constantinopol, unde după amiază m-am îmbarcat pe vaporul «Dacia» pornind spre țară, iar a doua zi seara am sosit acasă, vesel și mulțumit de cele văzute, dar cu pielea de pe față și mâni arsă de soarele de foc din Orient.

Am povestit această călătorie ca să fie un îndemn celor cari ar dori să vadă lucruri frumoase și interesante.

G. L.

Picătura pică, piatra se despică.

Mângâiere în nenorocire

Un derviș, adică un călugăr mahomedan, sărac, mergea la Mecca, locul de închinare, pe jos și desculț, pentru că n'avea cu ce-și cumpăra încălțăminte. Nisipul cald îi ardea picioarele și atunci începu să se plângă de asprimea sorții și zicea că providența nu este dreaptă, pentru că lui nu i-a dat nici cât le dă animalelor de pe câmp.

Când a ajuns în sfârșit la cetatea Kufala văzu la ușa moscheii

celel mari șezând un om, căruia îi erau tăiate amândouă picioarele. Vederea nefericitului îl luminase.

Plângerea mea în contra providenței n'a fost întemeiată, își zise el singur. Oare prin ce m'am învrednicit eu să fiu mai fericit, de cât neputinciosul acesta, care se târâe ca un vierme, dintr'un loc în altul.

El intră în moschee, îngenuche, se pocăi de gândul său rău și călători multumit mai departe.

În câteva zile picioarele i s'a întărit de drum și ajunse la Mecca, fără să știe că a călătorit desculț pe nisipul fierbinte.

(Dintr'o colecție)

Moșul

Soarele, cât e de cald, nu încălzește toată lumea.

Iord. Goleșcu

V E D E N I A L U I M I R Z A

În ziua a cincea a luni, pe care, după obiceiul tatălui meu, o sărbătoriam ca pe o zi sfântă, plecai de dimineată la baie, îmi făcui rugăciunea, apoi mă urcai pe dealurile, care înconjoară Bagdadul, pentruca pe singuratecile lor înălțimi să-mi petrec restul zilei în tihnă liniștită și'n contemplare sfântă. Aerul curat, ce-l respiram pe înălțimi, fortificau aripile sufletului meu. Atunci căzui într'o adâncă contemplațiune asupra vieții omenești; un gând împingea pe celălalt, până ce în sfârșit exclamai: «cu adevărat, omul este numai o umbră și viața lui un vis».

Pe când gândiam așa, îmi întorsei ochii spre-o stâncă, ce era aproape în față-mi și observai pe piscu-i un om îmbrăcat ciobănește și cu un fluer în mână. El duse fluerul la gură și începu să doinească. Cântecul lui răsuna așa de dulce și de plăcut, producând felurite tonuri, că întrecea orice altă melodie în dulceață și'n plăcere.

O liniște tainică se împrăstie în inima mea. Parcă auziam cântece îngerești răsunând înaintea sufletelor la sosirea lor în paradis.

Încă de mult auzisem că stânca aceasta e vizitală de un spirit. În-suși cântărețul nu se mai arătase nimănui până acum. Multă lume auzindu-l cântând rămase uimită de-o așa frumoasă melodie. Dulcile melodii ce le cântă, deșteptară în mine dorința de-a vorbi cu el. Îl privii ca unul care visează și doriaam să mă apropii de el. Îmi înțelese gândul și-mi făcu semn cu mâna să mă duc spre el. Mă apropiai cu oarecare respect,—căzui la picioare-i și plânsei. Dar spiritul îmi zâmbi plin

de iubire și de blândețe; privirea sa plăcută risipi deodată frica din sufletul meu. Imi întinse mâna și mă ridicai. «Mirza», zise el, «eu ți-am priceput dorința, urmează-mi!»

Spiritul mă conduse pe piscul cel mai înalt al stâncii și mă așeză pe creștetul ei: «Întoarce ochii tăi spre Apus», zise el «și spune-mi ce vezi?»—«Eu văd o vale, zisei, prin care curge un fluviu larg». «Valea, zise el, se numește valea plângerii și fluviul din ea se numește fluviul timpului».

«De ce?» întrebai, «îsvorăște acest fluviu dintr'o negură deasă și tot așa nour negru învăluește eșirea sa?» «Îsvorăște, răspunse el, ca un mic pârau din marea întunecoasă a veșniciei, apoi călătorește repede spre a se întoarce înapoi. Privește-l mai exact și spune-mi ce observi?»

—«Eu văd un pod», zisei; «care trece peste mijlocul fluviului».

—«Este podul vieții omenești», zise spiritul. Cercetează-l cu băgare de seamă Mirza».

Imi încordai ochii și văzui că podul era făcut din cam 100 de arcuri, dintre care vre-o 70 erau în bună stare; iar restul erau frânte. Pe când le număram îmi zise tovarășul meu: «Altă dată acest pod consta dintr'un număr mult mai mare de arcuri, dar acum de curând un puternic potop a rupt multe din ele rămânând precum îl vezi».

După o privire îndelungată, observai că mulți din cei cari voiau să treacă podul dincolo, cădeau în apă. Erau adică o mulțime de podele rupte în pod. Dacă pășia un călător pe una din acestea, cădea imediat în apă și dispărea. La intrarea podului, aceste podele erau apropiate foarte mult unul de altul.

Abia dacă putea ca jumătate din trecători să și facă drum prin nori de ceață, pe când jumătatea cealaltă cădea în fluviu. Către mijloc aceste podele erau mai rari, dar către sfârșit erau tot așa de dese ca la intrarea pe pod.

Cu cât priveam timp mai îndelungat acel pod și soarta de plâns a atâtor pelegrini seduși, cu atât sufletul meu se întristă mai mult. Mulți păreau veseli și lacomi grăbeau dincolo, dar deodată cădeau în apă și zadarnic mai ridicau mâinile după ajutor. Alți mergeau gânditori, cu privirile îndreptate spre cer, până ce se poticniau și dispăreau printr'una din podele. Mulți alergau după bulbuci de apă și după nălucirile, care-i înșelau și în momentul când întindeau mâinile după ele, se deschidea arcul sub ei și dispăreau. Mai observai câțiva, cari având necaz pe tovarășii lor, alergau și-i aruncau în fluviu.

Când îmi întorsei ochii de la această scenă tristă, observai o mulțime de năluciri, ca: pasări, care sburau împrejurul podului și se așezau pe el din timp în timp.

— «Ce vezi tu Mirza?» mă întrebă tovarășul meu.

— «Văd vulturi, monștri fabuloși, cu obrazul de femee, cu corpul de vultur, cu mâinile de om și cu niște ghiare foarte ascuțite și iarăși alții, care se înfățișeau jumătate vultur și jumătate leu, corbi și deosebit pasări răpitoare».

— «Acestea sunt zise acela», «grijile, plăcerile și patimile, cari ne-

liniștesc viața omenească, șgârcenia, gelozia sau invidia, ambiția, desfrâul, intriga și altele asemenea acestora».

— «Ah!» oftai eu din adâncul sufletului, «cum este, omul de desert!»

El este făcut numai spre nenorocire și spre a se nimici unul pe altul.

— Spiritul simți milă cu durerea mea. El îmi porunci să-mi întorc ochii spre negura deasă, în care fluviul târa cu sine toate generațiile muritorilor, cari cădeau în potop.

Când priveam într'acolo precum îmi poruncise, întinsei mâna și iată că ceața dispăru, valea se lărgi și o mare de apă imensă sta înaintea privirilor mele. În mijlocul mării era un munte pietros, ca de diamant, și se despărțea în două părți egale.

Norul întunecos se oprise pe o jumătate a stâncii, așa că pe această parte nu puteam să recunosc nimic. Cealaltă parte îmi păru ca un ocean îndepărtat cu apa cristalină și presărat cu nenumărate insule, printre care curențele de apă erau pe cale de a se pierde unul de altul. Văzui locuitorii în haine strălucitoare și înpodobiți cu ghirlande de flori. Unii se plimbau printre niște copaci verzi, alții se plimbau pe țărmul unui isvor limpede și înpodobit cu straturi de flori, care la lumina soarelui străluceau, făcându-te să le admiri de departe.

Auzii un cântec plăcut de pasăre, voci omenești și felurite melodii instrumentale însoțite de vuetul căderii apei. Incântat de această plăcută vedere, doriaș aripile unui vultur, ca să pot sbura dincolo la acele locuințe sfinte. Tovarășul meu însă-mi zise, că nu există nici un alt drum către acelea, ci numai prin poarta morții, pe care o vedeam deschisă în fiecare moment pe pod.

— «Această insulă», continuă el «pe care o vezi înaintea ta așa de frumoasă, mai are în vecinătate o mulțime de alte insule tot așa de frumoase.

Însă între acelea pe care tu le vezi, se află încă milioane de altele, căci marea aceasta se întinde mult mai departe decât poate ochiul tău să vadă sau mintea să înțeleagă. Acele insule sunt locuințele pioșilor muritori. Viața și virtutea lor hotărăsc starea de acum; căci cu cât mai curate și mai dumnezeiești sunt gândurile lor cu atât mai splendide sunt locuințele lor.

— O Mirza, nu sunt aceste insule demne de moartea ta zeloasă? Merită o viață, care te face capabil de dobândirea acestor plăceri, mustrarea sau disprețul tău? Ți se pare moartea, ce te conduce într'o lume așa de fericită, încă mai spăimântătoare? Sau au tu vre-un drept să murmuri pentru acele suferințe fugitive și sarcini, cari pentru aceasta au hotărât să te facă fiecare demn de cele mai înalte plăceri? Nu mă lăsa să aud mai departe acele plângeri despre nemernicia vieții! Această călătorie scurtă, care a pregătit o veșnicie măreață, apare în ochii inteligenței mele, ca cea mai frumoasă operă a înțelepciunii dumnezeiești.

Eu privesc însă totdeauna cu cea mai mare plăcere după insulele cele fericite. În sfârșit zisei: Te rog, arată-mi și tainele, misterele, ce stau în dosul norilor întunecoși la cealaltă parte a stâncii de diamant.»—Atunci nu-mi mai răspunse spiritul, mă întorsei să-l rog pentru a doua oară, dar nu-l mai văzui.

Mă întorsei spre vedenea călătoare, pentru ca să văd o nouă priveliște. Dar în locul fluviului, care murmură în șipote de apă, în locul podului boltit și al insulelor ferice, nu văzui nimic decât văile adânci dela Bagdad, pe care pășteau boi și cămile.

Băluță dela Scorila.

Povestirile unui om, care a călătorit în India.

— Urmare —

„Atunci, lasă-mă să-ți strâng mâna“, strigă el, „ori cine ai fi, D-ta ne-ai scăpat, pe mine și pe oamenii mei de un mare vrăjmaș, care ne-a făcut multă pagubă și după care umblăm de trei zile să-l prindem. Am auzit împușcături D-tale. De-ar fi vrut D-zeu să fi omorât și pe celălalt dușman“, continuă el, „care ne-a îngrozit și ne-a înspăimântat, de nu mai știm ce să facem!“

„Și cine e celălalt dușman?“ întrebai eu.

„O anacondă, adică un șarpe de o mărime extraordinară și foarte lacom. Trei din servitorii mei au căzut până acum pradă acestor doi vrăjmași!“

„Slava Domnului, vă pot spune că ieri glonțul meu l-a omorât și pe el“, zisei ei. „Am să vă duc să-l vedeți.“

„Omule“, strigă scoțianul și mă apucă de mână, „Ești cel mai mare binefăcător al meu! Dar mâna Domnului trebuie să te fi păzit, de ai scăpat atât de ușor de amândoi acești dușmani fioroși, la care se poate socoti și crocodilul ca un al treilea, și că i-ai doborât pe amândoi în mod atât de glorios.“

„Nu sunt vrednic de bunătatea ce mi-a arătat D-zeu“, zisei eu, adânc încredințat de adevărul cuvintelor mele.

„Bravo!“ strigă el și-mi zgudui mâna cu putere. „Dar cine ești D-ta și de unde vii aici?“

„Stați jos, lângă mine“, îi invitai eu, „ca să vă povestesc viața mea aventuroasă, mai înainte de a mă întâlni cu șarpele.“

Scoțianul dete ordin la doi europeni, cari erau supraveghetorii celorlalți servitori indieni, să tragă tigrul la o parte și să-i jupoaie cu îngrijire blana frumoasă, să o ia acasă, să o usuce și să ne aștepte. Apoi îmi întinse o sticlă cu cognac și se așeză jos lângă mine. Luai o înghițitură din băutura asta de mă mai învioră și începui să povestesc pe scurt ultimele mele întâmplări. Când ajunsei la atacul nocturn, care costase viața lui Rowley, exclamă: «Ah! desigur tot așa i s-a întâmplat și fratelui meu, care plecase din Benares cu un oare care Ali.»

«Sfinte Doamne!»—strigai eu, «tot Ali îl chiamă și pe cel cu care am mers noi!»

«Atunci el e și ucigașul fratelui meu!» strigă el. «Spune ce mai știi despre el!» întrebă foarte emoționat și cu o grabă nervoasă.

Continuai povestirea până în momentul când pătrunsesem în coliba lui Ali.

«Unde e?» întrebă el înfuriat, «du-mă acolo ca să răsbun pe fratele meu».

«I-a răsplătit lui Acel ce a zis: «Eu trebuie să judec, eu să răsbun!» răspunsei eu și-i zisei să mergem în pădure. Tocmai sfârșiseră și servitorii cu jupuitul tigrului și se luară după noi. Din nenorocire însă, puterile mă părăsiră în curând.

Harrington, așa se numia scoțianul, porunci servitorilor să-mi facă o targă, servindu-se de securea lui Rowley și de cuțitele lor de vânătoare, ca să mă poată purta.

Fu îndată gata. Prăjinile fură legate cu curpeni de plante agățătoare, mumite liane, întinseră apoi deasupra pături și pielea tigrului și mă luară pe sus, ducându-mă în pas măsurat.

Nu ne trebui, ca să ajungem la șarpe, nici jumătate din timpul ce-mi trebuise mie, ca să ajung delă bananul, unde omorăsem șarpele, până la mangoliul sub care uciseseșem tigrul. Șarpele zăcea neatins, dar șacalii cei lacomi roseseră până la os partea din trupul lui Ali, pe care șarpele nu o înghițise, sau nu îndrăsniseră, sau instinctul îi reținuse să se apropie mai mult de el.

«Vedeți judecata lui D-zeu!» zisei lui Harrington. «Când mi-am luat armele din casa lui Ali și am fugit, el m'a urmărit cu gând să mă omoare, căci îi era teamă de brațul răsbunător al dreptății, când l-ași fi chemat în judecată. Ne mai putând de oboseală, când urcasem în bananul ăsta și ședeam acolo, când am văzut șarpele încolăcindu-se pe jos și, voind par'că să se urce în pom, mă cuprinsese spaima morții. Șarpele își schimbă însă gândul și se încolăci colo, în tufișul de tamarini, făcându-se ghem. Pe mine nu mă văzuse, dar văzu pe Ali și D-zeu îl alese pe șarpe ca să facă dreptate. În momentul când ucigașul se gătea să tragă în mine, șarpele se năpusti asupra lui și-l doborâ la pământ. Uite-i chiar pușca!»

Lui Harrington i-se zburlise părul ascultând la povestirea mea. Un servitor ridică pușca și i-o întinse. Când o văzu Harrington scoase un țipăt de spaimă și de surpriză. «E pușca fratelui meu!»—strigă el învins de durere, — «priviți numele lui gravat aici!»

Și în adevăr, citii numele: Henry Harrington, pe patul puștii frumos lucrate.

«Nu mai încape îndoială că blestematul a fost ucigașul lui, după cum a fost al prietenului D-tale și după cum era să fie și al D-tale!» zise Scoțianul.

«Pedeapsa lui D-zeu l-a ajuns!» încheiai eu îngrozit.

«Și cum s'a întâmplat cu șarpele?» întrebă el mai departe.

«Era prea îngrozitor lucru pentru mine, să privesc cum șarpele îi înghițea trupul», continuai eu. «Am leșinat. Când m'am trezit, șarpele înghițise atât cât vedeți, numai că partea rămasă afară din gură au mâncat-o probabil șacalii. Nu putui să mă uit la el mai mult și-i trimisei două gloanțe unde vedeți aici semnele. Il lăsați dându-și ultima suflare în cele mai grozave spasmuri și eu mă depărtai de locul ăsta înfiorător, pentru ca să merg în fața tigrului».

Atunci îmi povesti și el, că fiara se statornicise lângă casa lui și că fără îndoială înghițise doi din servitorii lui indieni. Din nenorocire su-

perstiția i-a împedicat pe acești oameni să priceapă că trebuia să-l omoare. Porunci apoi să jupoaie și șarpele și le zise. «Acum nu mai aveți de ce să vă temeți.» Mă așezai iarăși pe targă și o luarăm înapoi.

X

Arșița zilei ajunsese tocmai pe punctul, când face cu totul imposibil mersul în aer liber (ceea ce vine cam după 9 dimineața), când ieșirăm din desișul pădurei. Înaintea ochilor noștri, se întindea o panoramă întinsă, a cărei frumusețe mă uimi. La stânga văzui suprafața imensă a apelor Gangelui, care se pierdea în depărtare, cât cuprindeam cu ochii. Pe amândouă malurile lui erau sămănate lvele și sătulețe, în mijlocul unui câmp foarte îngrijit lucrat. Mai aproape de țărm se întindeau plantațiuni de orez și de trestie de zahăr. Câmpii de bumbac, plantații de cafea, livezi de duzi, pentru cultura viermilor de mătase, pajiști întinse de maci înfloriți, alte câmpii semănate cu indigo, apoi iar altele cu tutun de un verde admirabil, înconjurau satele, ce se înălțau pe deasupra pisangilor și cocotierilor și mai deasupra lor se înălțau clădirile de o arhitectură ciudată a pagodelor și moscheelor. În fund de tot se zărea grămada de case din Calcutta, cu portul său plin de corăbii.

Verdele gingaș al ierbii alterna cu covorul pestriț al câmpurilor de maci și cu întunecosul frunziș al pădurilor și ochiul fermecat nu se putea ridica de pe fumusețea tablourilor acelora.

«Uite ținta călătoriei noastre, locuința mea» zise Harrington și-mi arăta un splendid edificiu, ce se înălța pe un delușor, înconjurat de cele mai frumoase plantațiuni. Ceva mai departe se zăreau niște clădiri, ce păreau a fi fabrici și o mulțime de căsuțe de indiani, care înconjurau, în tocmai ca un zid, un loc întins de formă unui dreptunghi. Cirezi numeroase de vite pășteau voioase în livada, ce se întindea spre pădure și prin care șerpuia un pârau ce venea dintr'acolo.

Furăm siliți s'o luăm la fugă, căci arșița era înăbușitoare. Nici o adiere de vânt nu ne răcorea trupurile istovite.

Când pătrunserăm pe poartă, în marele spațiu înconjurat de clădiri, fu o bucurie generală. De o parte și de alta atârna blana cea mare a tigrlui și pe deasupra parilor era întinsă pielea anacondei, adică a șarpelui.

O mulțime de oameni, ce păreau a locui aici, alergau de pretutindeni, spre a se încredința că amândoi dușmanii erau adevărat morți. Se uitau uimiți la mine, când Harrington le spuse că i-am omorât, căci șarpele mâncase doi indieni și tigrlul unul.

Abia mă coborâi din targă și Harrington mă conduse în casă, deschise două odăi întunecoase și răcoroase și porunci să mi se pregătească îndată o baie. Doi servitori mă conduseră în odaia de baie. După ce mă spălai bine, mă frecară cu mânilor, până asudai, un obiceiu al țării, care e foarte bun. Apoi mă șterseră și mă fricționară cu diferite substanțe mirositoare. După acela mă îmbrăcară în haine curate

de muselină albă și mă conduseră pe un divan, deasupra căruia era întins un pungah. Pungah-ul e un soi de evantaliu enorm, legat de tavan și care e pus în mișcare prin ajutorul unei frînghii, de care trage mereu un servitor, ca să răcorească pe cel ce se așează dedesubt. Răcoreala asta produce o stare foarte plăcută, mai ales în aceste ți-nuturi călduroase.

Abia mă așezai pe divan și servitorul, pe care mi-l dăduse Harrington ca mihmador sau valet, începu să tragă ușor de sfoară. Odaia răcoritoare se revărsă deasupra mea și-mi făcea nespus de bine. Un alt servitor aduse un dejun delicios, care-mi fu cu atât mai binevenit, cu cât după baie mi-era foarte foame și-mi plăcură nespus de mult bucatele aceste, după ce atâta timp nu mă hrănisem de cât cu fructe crude. Un medic îmi legă rana de la cap și-mi rase barba, care crescuse și se sălbătăcise foarte mult. Nu-i de mirare că îndată mă cuprinse un somn, ce dură aproape neîntrerupt până a doua zi!

Dar nu pot spune eu în cuvinte, ceea ce simțiam când mă redeșteptai la viață! Dar cum s'ar descrie sentimentul de recunoștință, ce se ridică din sufletul meu către Domnul, care mă scăpase din nenumăratele pericole prin cari trecusem, din momentul când părăsii pământul țării mele. Starea aceasta fu turburată de mihmador, care se bucura văzându-mă iar deștept, căci somnul meu cel lung neliniștise foarte mult pe stăpânii casei.

După un dejun întăritor, el mă conduse într'o odaie mare, de lângă cea în care dormisem. Aci trebui să mă lungesc pe un divan și-mi întinse narghileaua, pe care am mai descris-o, anunțându-mi vizita lui Mister Harrington și a soției sale, îmi spuse că amândoi ar dori să asculte pe de-antregul povestirea vieții mele.

Îndată intrară și ei; mă salutară voioși, văzând că-mi era bine și apoi le povestii istoria mea, pe care anume am început-o din copilărie, până în ziua aceea, fără să fi lăsat la o parte cel mai mic amănunt. Amândoi mă ascultară până la sfârșit cu multă atenție și din ce în ce cu mai mare interes.

«Îmi pare foarte bine», zise Harrington când sfârșii, că mi-ai povestit totul despre D-ta; știu foarte mult să arăt guvernatorului cazul D-tale, de vreme ce căpitanul Ball vă reclamase. De altminteri, cunosc în deajuns pe acest căpitan Ball, ca să mă încredințez de adevărul spuse'or D-tale. Guvernatorul mi-e prieten; fii deci fără grije. Plec chiar în astă seară la Calcutta și vroi să-ți lămuresc situația și să obțin liberarea D-tale de urmărire».

Pe cât de mult mă speriasse vestea pasului ce voia să facă Harrington, pe atât mă liniști interesul ce-mi arătă el și soția lui, precum și relațiunile sale cu guvernatorul. Să fi fost numai posibil lucrul și eram convins că vorbele căpitanului și reclamația lui vor fi spulberate,

Amândoi soții stătură cu mine, până pe la 4 după amiazi când Harrington plecă la Calcutta. Seara nu-l văzui; în schimb însă mai mulți cunoscuți de-ai lui veniră să mă viziteze. Medicul îmi legă iar rana; priveam cu plăcere apusul soarelui, deși nu aveam voie să ies din casă, pentru ca să nu mi-se obrintească rana mai mult.

Aflai dela amplotiați felul afacerilor cu care se ocupa Harrington. Aprovizionă corăbiile, ce mergeau și veneau din China, cu tot ce le era de trebuință, ca: pesmeți, carne conservată, legume, fructe proaspete și uscate, apă, vin, bere, arrak, rom, zahăr, cafea, într'un cuvânt cu tot felul de provizii pentru o lungă călătorie. Spre a putea furnisa lucruri de cea mai bună calitate, avea brutării, măcelării, destilării. Avea cirezi de vite numeroase și trimetea să-i mai cumpere până în cele mai depărtate ținuturi ale Indiei; făcea un comerț foarte mare cu tot felul de produse, de care avea nevoie. Se bucură de o încredere întemeiată pe lângă căpitanii de corăbii și averea lui cea mare îi asigurase o poziție influentă și vorba lui avea multă valoare.

(Va urma)

Aurelia V. Cochinescu.

Probleme de deslegat

I.— Dacă etatea a doi copii, adunată la un loc, este de 32 ani și unul din ei este cu 2 ani mai mare ca celălalt, iar celălalt cu 2 ani mai mic ca acela, atunci se întreabă câți ani are unul și câți celălalt și care este diferența între etăți?

N. Culina Călinescu—București

II.— Care este numărul, care mărimdu'i a treia parte cu 35 ne dă jumătatea acelu număr?

D. D. Tomescu—București

III.— Doi numeri fac în total 17. Dacă se împarte numărul cel mai mare prin cel mai mic avem 4 drept cât și 8 rest. Cari sunt acei numeri?

T. P.

Cuvânt rombic

Consonantă
Arbore
Mahala din Constantinopol
Fruct
Lucru de podoabă la soldați
Fluviu
Vocală

Nicolae I. Rădulescu
Pietroasele Bacău

Aritmogrif

14 1 19 2 17 11
4 12 19 17 6 12 4
6 4 12 17 19
7 1 11 12 17 6 17
12 1 19 14 8 17
17 19 13 9 17 11
6 8 14 4 10 17 19 9
12 1 8 14 17
17 2 17 11 8 17

Pom
Strâmtoare de mare
Funcționar
Nume de femeie
Imperiu
O țară frumoasă
Insule în Asia
Beătură
O regină a Portugaliei

Tăsica Chelaru—Albești Paleologu

Deslegările în Numărul 19.

Deslegări

Aritmogriful de la pag. 247 este: Stolnic, Ecuatie, Lipnic, Iederă, Moraru (Munte și Oltenia de 2231 metri înălțime). Borviz, Eschimoși, Rășină, Graur.— Localitatea istorică din Transilvania este Șelimberg, lângă Sibiu. A deslegat-o: Irina și Margareta Cichi—București.

Problema I pag. 248. Întâia cișmea ar umplea basinul în 9, a doua în 18 ore. A deslegat-o: Șt. Ștefănescu normalist-Câmpulung.

Problema II pag. 248. Într-o partidă au fost $5x=5.3=15$, în a doua $7x=7.3=21$ și în total au luat parte la joc $15+21=36$ elevi.

Problema III pag. 248. Triunghiul mic=21 arii. Trapezul=63 arii. Înălțimea=28. Capitalul e de 3401 lei.

Primul deslegător al poeziei de Grig. Alexandrescu de la pag. 232 este *Toader C. Ion*, elev al Școalei normale din Câmpulung, care primește o carte.

POȘTA

REDACTIEI

Rugăm cu insistență pe abonații cari nu au plătit abonamentul să ni-l trimeată de urgență.

Revista AMICUL TINERIMEI începe de la 1 Aprilie a. c. al șaptelea an al existenței sale.

Tot ce privește abonamentele, corespondența, articolele, deslegările etc. se vor adresa „Redacției Amicului Tinerimei, București Strada Romană No. 12.

Abonamentul pe un an este de lei 5, (sau coroane 5). Numărul costă 20 de bani.

Abonamentele se plătesc înainte.

Direcțiunea AMICULUI TINERIMEI roagă pe toți iubitorii de bună îndrumare a tineretului nostru școlar, cari doresc a colabora să ne trimeată articole potrivite pentru tinerime, scrise într'o limbă adevărat populară și pe înțelesul tuturor.

Manuscrisele trimise spre publicare, să se scrie pe o pagină, lăsând loc gol la dreapta, ca de vr'o două degete. Manuscrisele se trimit prin poștă nu ca scrisori, ci sub bandă, scriindu-se pe lângă adresă cuvântul «manuscris». Ele costă în lăuntruul Țării Românești 5 bani de fie-care 50 grame, iar din celelalte țări locuite de Români precum și din Streinătate câte 10 bani 50 grame. Dacă pentru mai multă încredere, vrei să recomanzi manuscrisul, pentru «recomandare» se plătește deosebit 25 bani, de ori unde.

La Redacția AMICULUI TINERIMEI se găsesc de vânzare exemplare complete și legate, anii II, III și IV cu Lei 4 ; anii V și VI cu Lei 5.

Tinerilor ! Răspândiți revista voastră cât puteți mai mult !

Păstrați numerile spre a le lega la sfârșitul anului.

PAPUȘA

Primul Atelier românesc de păpuși și jucării naționale

* Adresa: BUCUREȘTI — STR. ROMANĂ No. 12

In aceeași casă cu Redacția «AMICULUI TINERIMEI»

— Revistă pentru Tinerimea Școlară —

Păpuși de toate mărimile, îmbrăcate și neîmbrăcate și tot felul de alte jucării de papier-maché, lucrate toate în țară se vând pentru

MOȘ CRACIUN

IN ATELIERUL „PĂPUȘA“

Părinții și copii sunt rugați să viziteze expoziția acestui atelier de jucării naționale.

CLINICĂ DE PĂPUȘI

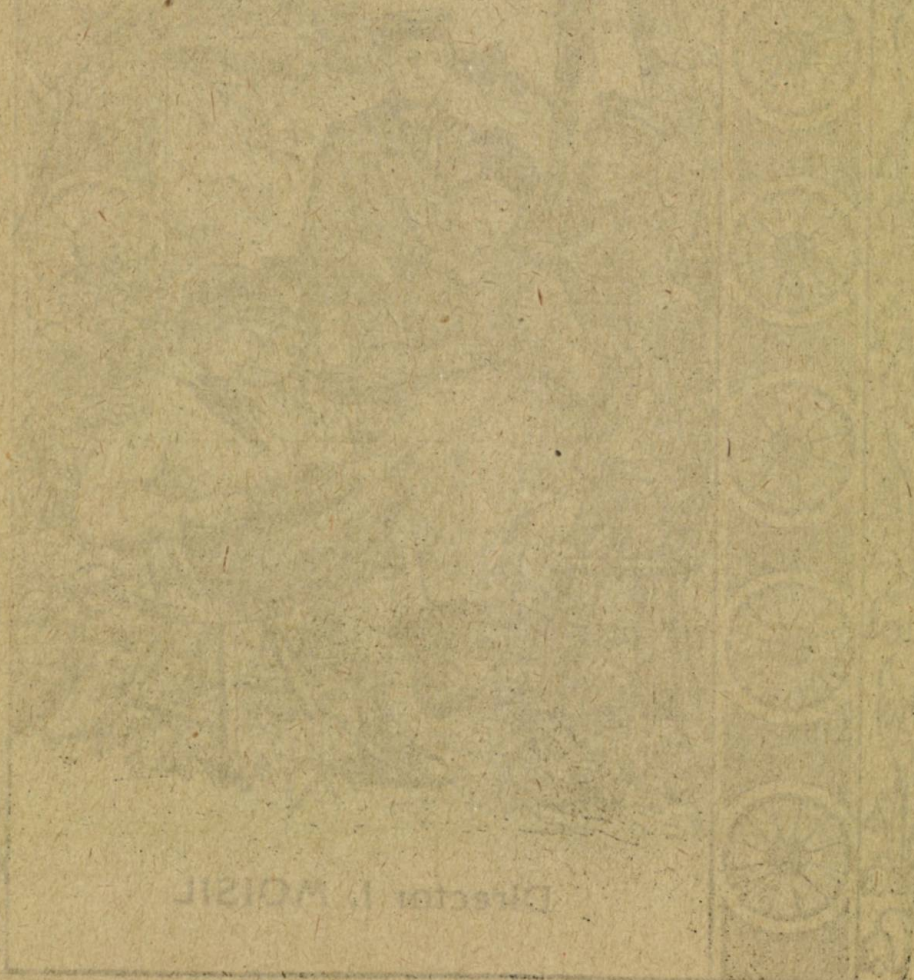
— Unde se primesc ori ce reparațiuni —

Director I. MOISIL

20 bani Număru

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

Director of the Museum